

längtan

bok #5
i Vampyrjournalerna

morgan rice

Vampyrjournalerna

Morgan Rice

Längtan

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Längtan / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampyrjournalerna)

I LÄNGTAN (bok #5 i Vampyrjournalerna), vaknar Caitlin Paine för att upptäcka att hon än en gång har rest tillbaka i tiden. Den här gången har hon landat i 1700-talets Paris, en tid av stort överflöd, av kungar och drottningar - men också av revolution. Återförenad med hennes sanna kärlek, Caleb, har de två äntligen den tysta, romantiska stund de aldrig hade. De spenderar sin idylliska tid tillsammans i Paris och besöker dess mest romantiska platser och deras kärlek växer starkare. Caitlin bestämmer sig för att ge upp sökandet efter hennes far, så att hon kan njuta av tiden där och spendera resten av sitt liv med Caleb. Caleb tar med henne till ett medeltida slott, nära havet, och Caitlin är gladare än hon någonsin drömt. Men deras tid tillsammans är inte menad att vara förevigt och händelser inträffar som tvingar isär dem. Caitlin finner sig än en gång återförenad med Aiden och hans klan, med Polly och med nya vänner, medan hon fokuserar på sin träning igen, och på sitt uppdrag. Hon blir introducerad till den frikostiga världen av Versailles och stöter på rikedomar hon aldrig kunnat drömma om. Med måltider och fester som aldrig tycks ta slut är Versailles en egen liten värld. Hon blir glatt återförenad med sin bror, Sam, som också har rest tillbaka i tiden och som nu också har drömmar om deras far. Men allt är inte så bra som det verkar. Kyle har också rest tillbaka i tiden - den här gången med sin onda sidekick, Sergei - och han är mer bestämd än någonsin på att döda Caitlin. Och både Sam och Polly faller djupare in i giftiga förhållanden, som hotar att förstöra allt runt om dem. När Caitlin blir en sann och härdad krigare kommer hon närmare än någonsin att hitta hennes far och den mytiska skölden. Det action-packade slutet för Caitlin genom genom en virvelvind av Paris viktigaste medeltida platser, på en jakt efter ledtrådar. Men att överleva denna gången kommer att kräva färdigheter hon aldrig dömt att hon skulle besitta. Och att återförenas med Caleb kommer att kräva henne att göra det svåraste valet - och uppoffringen - i hela hennes liv. LÄNGTAN är välbalanserad. Det har den perfekta mängden ord och är en fantastisk uppföljare till de andra böckerna. Karaktärerna är väldigt trovärdiga och jag bryr mig verkligen om vad som händer

med dem. Introduktionen av en historisk figur var ganska intressant och lämnade mycket att tänka på om denna boken.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITEL ETT	11
KAPITEL TVÅ	17
KAPITEL TRE	20
KAPITEL FYRA	23
KAPITEL FEM	27
KAPITEL SEX	30
KAPITEL SJU	33
KAPITEL ÅTTA	39
Конец ознакомительного фрагмента.	41

Morgan Rice

Längtan (Bok #5 i Vampyrjournalerna)

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den #1 bästsäljande författaren av VAMPYRJOURNALERNA, en serie för unga vuxna som innefattar elva böcker (och fler är på väg); den #1 bästsäljande serien THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller som innefattar två böcker (och fler är på väg); och den #1 bästsäljande episka fantasyserien THE SORCERER'S RING, som innefattar femton böcker (och fler är på väg).

Morgan's böcker finns tillgängliga i ljud- och bokformat, och översättningar finns tillgängliga på tyska, franska, italienska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (med fler språk på väg).

OMVÄND (Bok #1 i Vampyrjournalerna), ARENA ETT (Bok #1 av Överlevnadstrilogin) och HJÄLTARS VÄG (Bok #1 Trollkarlens ring) DRAKARNAS GRYNING (Konungar Och Häxmästare—Bok #1) är alla tillgängliga att ladda ner gratis!

Morgan älskar att höra från er, så besök gärna www.morganricebooks.com för att skriva upp er för nyhetsbrevet, få en gratis bok, få gratis presenter, ladda ner appen som är gratis, få de senaste exklusiva nyheterna, lägg till på Facebook och Twitter, och hör av er!

NÅGRA ORD OM VAMPYRJOURNALERNA

”Rice gör ett bra jobb med att dra in dig i berättelsen från början, genom att använda ett fantastisk bildspråk som övergår bara att måla upp en omgivning... Välskriven och extremt snabbläst”

--*Black Lagoon Reviews (angående Omvänd)*

“En idealisk berättelse för unga läsare. Morgan Rice gjorde ett bra jobb med att skapa en intressant twist ... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka ... en extraordinär tjej! ... Lätt att läsa men extremt snabb ... Klassad PG.”

--*The Romance Reviews (angående Omvänd)*

“Fångade min uppmärksamhet från början och släppte inte tagetDenna historia är ett fantastiskt äventyr med ett snabbt tempo och som är actionspackad från allra första början. Det finns inte en tråkig stund att hitta.”

--*Paranormal Romance Guild (angående Omvänd)*

“Fylld med action, romantik, äventyr och spänning. Få tag på denna och bli förälskad på nytt.”

--*vampirebooksite.com (angående Omvänd)*

“En mycket bra handling och detta var verkligen den typ av bok du kommer att ha problem att lägga bort på natten. Slutet var en cliffhanger som var så spektakulär att du omedelbart vill köpa nästa bok, bara för att se vad som händer.”

--*The Dallas Examiner (angående Älskad)*

“En bok att konkurrera med TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES och en som kommer att få dig att vilja fortsätta läsa ända till sista sidan! Om du gillar äventyr, kärlek och vampyrer är denna bok något för dig!”

--*Vampirebooksite.com (angående Omvänd)*

“Morgan Rice visar sig igen vara en mycket begåvad berättare ... Detta skulle tilltala en bred publik, däribland yngre fans av vampyr / fantasy-genren. Det slutade med en oväntad cliffhanger som lämnar dig chockad.”

--*The Romance Reviews (angående Älskad)*

Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE

DRAKARNAS GRYNING (Book #1)

DE TAPPRAS UPPKOMST (Book #2)

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)

KONUNGARS MARSCH (Book #2)

DRAKARS ÖDE (Book 3)

EN KAMP OM ÄRA (Book #4)

ÄRANS LÖFTE (Book #5)

ETT TAPPERT ANFALL(Book #6)

SVÄRDSRITEN (Book #7)

VAPENGÅVAN(Book #8)

BESVÄRJELSERNAS HIMMEL (Book #9)

ETT HAV AV SKÖLDAR(Book #10)

STÅLFURSTEN(Book #11)

ELDENS RIKE(Book #12)

DROTTNINGARS VÄLDE(Book #13)

BRODERSEDEN (Book #14)

DÖDLIGAS DRÖM (Book #15)

RIDDARES DUST (Book #16)

STRIDENS GÅVA (Book #17)

ÖVERLEVNADSTRILOGIN

ARENA ETT: SLAVJÄGARNA(Book #1)

ARENA TVÅ(Book #2)

VAMPYRJOURNALERNA

OMVÄND (Bok #1)

ÄLSKAD (Bok #2)

FÖRRÅDD (Bok #3)

FÖRUTBESTÄMD (Bok #4)

LÄNGTAN (Bok #5)

TROLOVAD (Bok #6)

LOVAD (Bok #7)

FUNNEN (Bok #8)

ÅTERUPPSTÅNDEN (Bok #9)

BEGÄR (Bok #10)

ÖDESBESTÄMD (Bok #11)

KINGS AND SORCERERS

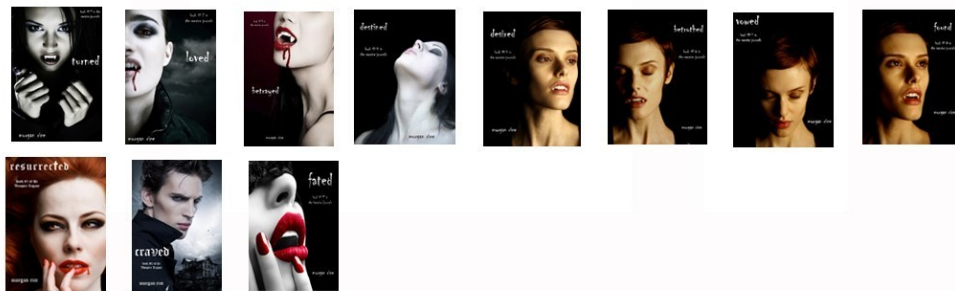
THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Lyssna på VAMPYRJOURNALERNA i ljudboksformat!

Copyright © 2012 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Förutom vad som tillåts enligt the U.S. Copyright Act of 1976, får ingen del av denna publikation reproduceras, distribueras eller överlåtas i någon form eller på något sätt, eller förvaras i någon databas eller informationssökningssystem, utan författarens medgivande.

Denna e-bok är endast ämnad för personlig njutning. Denna e-bok får inte vidare säljas eller vidarebefordras till andra personer. Om du skulle vilja dela boken med någon, var snäll och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. OM du läser denna bok och inte har köpt den, eller om den inte var inköpt till dig, var vänlig och återlämna den och köp en egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete.

Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter, är antingen en produkt av författarens fantasi eller används skönlitterärt. Varje likhet med faktiska personer, levande eller döda, är en ren tillfällighet

Omslagsmodell: Jennifer Onvie. Omslagsfotografi: Adam Luke Studios, New York. Omslagsstylist: Ruthie Weems. Om du skulle vilja kontakta någon av dessa personer, vänligen kontakta Morgan Rice.

FAKTA:

Montmartre, Paris, är känd för sin enorma kyrka, Sacré-Cœur, som byggdes på 1800-talet. Men sittandes bredvid den, högt uppe på berget, står den knappt kända Sankt Peters kyrka. Denna lilla, okända kyrka är mycket äldre än sin granne, och går tillbaka ända till 200-talet, och har en ännu större betydelse: det var på den här platsen löftena togs som ledde till grundandet av Jesu sällskap.

FAKTA:

Sainte Chapelle, som ligger på en liten ö i centrala Paris (inte långt från den berömda katedralen Notre Dame), byggdes på 1200-talet, och har i hundratals år varit hem åt kristendomens mest värdefulla relikier, inklusive törnekronan, den helige lanssen, och bitar av korset på vilket Jesus korsfästes. Relikerna lagrades i en stor, utsmyckad silverkista...

*“Vi är du än så schön? Ack, skall jag tro
Att blodlös död förälskat sig i dig.
Och att det skrumpna spöket gömt dig här
I mörkret för att bli hans älskarinna?
Jag räds det; därför stannar jag hos dig
Och lämnar aldrig detta nattens hem...”*

-- William Shakespeare, Romeo och Julia

KAPITEL ETT

Paris, Frankrike
(Juli, 1789)

Caitlin Paine vaknade till mörker.

Luften var tung, och hon kämpade för att andas medan hon försökte att röra på sig. Hon låg på rygg på en hård yta. Det var kallt och fuktigt, och en liten strimma av ljus träffade henne när hon tittade upp.

Hennes axlar pressades samman, men med lite ansträngning lyckades hon nå upp. Hon sträckte ut sina handflator och kände på ytan ovanför. Sten. Hon drog händerna längs den, kände hur den var byggd och insåg att hon var instängd. I en kista.

Caitlins hjärta började dunka. Hon hatade trånga utrymmen och hon började andas tyngre. Hon undrade om hon drömde, fastnat i något slags hemsk limbo, eller om hon verkligen hade vaknat i en annan tid på en annan plats.

Hon nådde upp igen, med båda händerna, och med all sin kraft sköt hon ifrån sig. Den rörde sig några enstaka centimeter, precis tillräckligt för henne att glida ett finger mellan. Hon sköt ifrån igen, med all sin makt, och det tunga stenlocket flyttades längre, med ljudet av sten skrapandes mot sten.

Hon klämde fler fingrar in i sprickan och med all sin kraft knuffade hon. Den här gången lossnade locket.

Caitlin satte sig upp, andas tungt och tittade runt. Hennes lungor flämtade i den friska luften och hon beredde sig för ljuset och höjde händerna till ögonen. Hur länge hade hon varit i mörker? undrade hon.

När hon satt där och skärmade ögonen, lyssnade hon, beredde sig på något ljud, på någon rörelse. Hon mindes hur hennes uppvaknande på kyrkogården hade varit i Italien, och den här gången ville hon inte lämna något åt slumpen. Hon var beredd på allt, redo att försvara sig mot både bybor och vampyrer, eller vad som skulle kunna tänkas vara i närheten.

Men den här gången var allt tyst. Hon öppnade långsamt ögonen och såg att hon faktiskt var ensam. När hennes ögon justerades, insåg hon att det faktiskt inte var så ljust där inne. Hon var i ett mullrande stenrum, med låga, välvda tak. Det såg ut som valvet i en kyrka. Rummet lystes endast upp av enstaka brinnande ljus. Det måste vara natt, insåg hon.

Nu när hennes ögon justerats, såg hon sig omkring noggrant. Hon hade haft rätt: hon hade legat i en sarkofag, i hörnet av ett stenrum, i vad som verkade vara kryptan i en kyrka. Rummet var tomt, med undantag av några stenstatyer, och flera andra sarkofager.

Caitlin klev ur sarkofagen. Hon sträckte på sig, testade alla sina muskler. Det kändes bra att stå upp igen. Hon var tacksam för att hon inte hade vaknat denna gången till en strid. Åtminstone hade hon några lugna ögonblick för att samla sig.

Men hon var ändå så desorienterad. Hennes sinne kändes tungt, som om hon hade vaknat från en tusen år lång sömn. Hon kände också omedelbart hunger slå till.

Vart var hon? undrade hon igen. Vilket år var det?

Och ännu viktigare, vart var Caleb?

Hon blev ledsen att han inte var vid hennes sida.

Caitlin undersökte rummet och letade efter ett tecken på hans närvaro. Men det fanns ingenting. De andra sarkofagerna var alla öppna och tomma och det fanns ingen annanstans han kunde gömma sig.

"Hallå?" Ropade hon. "Caleb?"

Hon tog några steg in i rummet, och såg en låg, välvd dörröppning, den enda vägen in eller ut. Hon gick till den och försökte vrida handtaget. Olåst svängde dörren lätt upp.

Innan hon lämnade rummet vände hon sig och blickade över sin omgivning, så att hon inte hade lämnat något hon behövde. Hon sträckte sig ner och kände sitt halsband, fortfarande hängandes runt halsen. Hon nådde ner i sina fickor, och blev lugnad av att känna hennes dagbok och en stor nyckel. Det var allt som hon hade kvar i världen, och det var allt som hon behövde.

Caitlin lämnade rummet och fortsatte ner en lång, välvd stenhall. Hon kunde bara tänka på att hitta Caleb. Säkerligen hade han rest tillbaka med henne den här gången. Hade han inte det?

Och om han hade det, skulle han minnas henne den här gången? Hon kunde inte föreställa att behöva gå igenom allt det där igen, med att söka efter honom, och sedan att han inte kom ihåg. Nej, hon bad att denna gången skulle bli annorlunda. Han levde, försäkrade hon sig om, och de hade rest tillbaka tillsammans. De måste ha gjort det.

Men när hon skyndade ner för korridoren och upp en liten trappa av sten, kände hon sin takt öka, och kände den välbekanta sjunkande känslan i bröstet att han inte hade kommit tillbaka med henne. När allt kom omkring, hade han ju inte vaknat vid hennes sida, hållandes hennes hand, och han var inte där för att lugna henne. Betydde det att han inte hade klarat resan tillbaka? Klumpen i magen blev större.

Och hur var det med Sam? Han hade också varit där. Varför fanns inte några tecken efter honom?

Caitlin nådde äntligen toppen av trappan, öppnade en annan dörr, och stod där, förvånad över synen. Hon stod i huvudkapellet i en extraordinär kyrka. Hon hade aldrig sett ett sådant högt tak, så mycket målat glas, ett sådant enormt och utarbetat altare. Raderna av bänkar fortsatte i evighet, och det såg ut som om denna plats kunde rymma tusentals människor.

Lyckligtvis var det tomt. Ljus brann överallt, men det är klart, det var sent. Hon var tacksam, för det sista hon ville var att gå ut i en folkmassa bestående av tusentals människor som stirrade rakt mot henne.

Caitlin gick långsamt, rätt ner i mitten av gången, på väg mot utgången. Hon var på jakt efter Caleb, efter Sam, eller kanske till och med efter en präst. Någon som prästen i Assisi, som kunde välkomna henne och förklara saker för henne. Någon som kunde tala om för henne var hon var, och när, och varför.

Men där fanns ingen. Caitlin verkade vara helt ensam.

Caitlin nådde de stora dubbeldörrarna och beredde sig på att möta vad som kunde vara utanför.

När hon öppnade dem flämtade hon. Natten var upplyst av gatufacklor överallt och framför henne var en stor skara människor. De väntade inte på att komma in i kyrkan, utan drog omkring på ett stort, öppet torg. Det var en upptagen, festlig natt och när Caitlin kände värmen, visste hon att det var sommar. Hon var chockad av åsynen av alla dessa människor i deras föråldrade utstyrlar, och deras formalitet. Lyckligtvis tycktes ingen lägga märke till henne. Men hon kunde inte slita ögonen från dem.

Det var hundratals människor, de flesta klädda formellt, alla helt klart från ett annat århundrade. Bland dem fanns hästar, vagnar, gatuförsäljare, konstnärer och sångare. Det var en trång sommarnatts-scen, och det var överväldigande. Hon undrade vilket år det skulle kunna vara och vilken plats hon kunde ha eventuellt landat i. Ännu viktigare, eftersom hon sökt igenom alla de märkliga och utländska ansiktena, undrade hon om Caleb kunde vänta bland dem.

Hon genomsökte publiken desperat, hoppades, försökte övertyga sig själv om att Caleb, eller kanske Sam, kunde vara bland dem. Hon såg åt alla håll, men efter några minuter insåg hon att de helt enkelt inte var här.

Caitlin tog flera steg ut på torget, och vände sig sedan om mot kyrkan, i hopp om att hon kanske skulle känna igen dess fasad, och att det skulle ge henne en vink om var hon var.

Det gjorde det. Hon var knappast en expert på arkitektur eller historia, eller kyrkor, men vissa saker visste hon. Vissa platser var så uppenbara, så att de etsades in i det allmänna medvetandet, att hon var säker på att hon kunde känna igen dem. Och detta var en av dem.

Hon stod inför Notre Dame.

Hon var i Paris.

Det var en plats som hon inte kunde förväxla med någon annan. Dess tre stora dörrar, omsorgsfullt ristade, dussintals små statyer ovanför dem, dess eleganta fasad nådde hundratals meter upp i skyn. Det var en av de mest kända platserna på jorden. Hon hade sett det på nätet innan, många gånger. Hon kunde inte tro det men hon var verkligen i Paris.

Caitlin hade alltid velat åka till Paris, hade alltid bett sin mamma att ta med henne dit. När hon hade en pojkvän en gång i gymnasiet, hade hon alltid hoppats att han skulle ta med henne dit. Det var en plats som hon alltid hade drömt om att åka till och det gjorde henne mållös att hon faktiskt var här. Och i ett annat århundrade.

Caitlin kände sig bli knuffad i folkmassan som växte allt större och plötsligt tittade hon ner och gjorde en bedömning av hennes kläder. Hon var förskräckt att se att hon fortfarande var klädd i den enkla dräkten som Kyle hade gett henne i Colosseum i Rom. Hon bar en tunika, grov mot hennes hud och sjaskigt klippt som var alldeles för stor för henne, knuten över hennes överkropp och ben med ett rep. Hennes hår var tovtigt, otvättat, och hängandes framför ansiktet. Hon såg ut som en förrymd fånge, eller en luffare.

Hon kände sig mer orolig, och tittade igen efter Caleb, efter Sam, efter någon hon kände igen, någon som kunde hjälpa henne. Hon hade aldrig känt sig mer ensam, och hon ville inget hellre än att lägga ögonen på dem, att veta att hon inte kom tillbaka till denna plats själv, att veta att allt skulle bli bra.

Men hon kände inte igen någon.

Kanske är jag den enda, tänkte hon. Kanske är jag verkligen själv igen.

Tanken på det genomborrade hennes mage som en kniv. Hon ville krypa ihop, krypa tillbaka och gömma sig i kyrkan, för att skickas tillbaka till en annan tid, till någon annan plats – en plats där hon kunde vakna upp och se någon som hon kände.

Men hon härdade sig själv. Hon visste att det inte fanns någon återvändo, inget annat val än att gå framåt. Hon skulle bara behöva vara modig, att hitta sin väg i denna tid och plats. Det fanns helt enkelt inget annat val.

*

Caitlin var tvungen att komma bort från folkmassan. Hon behövde vara ensam, behövde vila, äta och tänka. Hon var tvungen att räkna ut vart hon skulle gå, vart hon skulle leta efter Caleb, och om han ens var här. Lika viktigt var hon tvungen att ta reda på varför hon var i staden och i denna tid. Hon visste inte ens vilket år det var.

En person drog förbi henne och Caitlin sträckte ut handen och tog tag i hans arm, överväldigad med en plötslig lust att få veta.

Han vände sig om och såg på henne, häpen över att bli stoppad så abrupt.

"Jag är ledsen", sade hon och insåg hur torr hennes hals var och hur sliten hon måste ha verkat när hon yttrade hennes första ord, "men vilket år är det?"

Hon var generad till och med när hon frågade det och insåg att hon måste ha verkat galen.

"År?" frågade den förvirrande mannen tillbaka.

"Um ... Jag är ledsen, men jag kan inte riktigt ... minnas."

Mannen såg på henne från topp till tå, och skakade sedan sakta på huvudet, som om han bestämt att det var något fel med henne.

"Det är 1789, naturligtvis. Och vi är inte ens i närheten av nyår, så du har verkligen ingen ursäkt", sa han och skakade på huvudet hånfullt och marscherade iväg.

1789. Verkligheten av dessa siffror rusade genom Caitlins huvud. Hon påminde sig om att hon senast hade varit i år 1791. Två år. Inte så långt borta.

Ändå var hon i Paris nu, en helt annan värld än Venedig. Varför här? Varför nu?

Hon fokuserade och försökte desperat att minnas sina historia lektioner, för att komma ihåg vad som hade hänt i Frankrike 1789. Hon var generad över att inse att hon inte kunde göra det. Hon skällde ut sig själv ännu en gång för att inte ha varit mer uppmärksam under lektionerna. Om hon hade vetat i gymnasiet att hon en dag skulle resa tillbaka i tiden skulle hon ha studerat hennes historia hela nätterna och skulle ha försökt att memorera allt.

Det spelade ingen roll nu, insåg hon. Nu var hon en del av historien. Nu hade hon en chans att ändra den, och att ändra sig själv. Det förflutna, insåg hon, skulle kunna ändras. Bara för att vissa händelser hade hänt i historieböckerna, betydde inte det att hon inte kunde ändra dem om hon reste tillbaka. På sätt och vis hade hon redan det, eftersom hennes framträdande här, i denna tid, skulle påverka allt. Det, i sin tur, kan på sitt eget lilla vis, ändra historiens gång.

Det fick henne att känna betydelsen av sina handlingar desto mer. Det förflutna var hennes att skapa igen.

Hon tog in den eleganta omgivningen och började att slappna av lite och började även känna sig lite uppmuntrad. Åtminstone hade hon landat på en vacker plats, i en vacker stad, och i en vacker tid. Detta var knappast stenåldern, trots allt, och det var inte som att hon hade dukit upp i mitten av ingenstans. Allt runt omkring henne såg fläckfritt ut och folket var alla klädda så fint och kullerstengatorna lystes upp av facklor. En sak hon kom ihåg om Paris på 1700-talet var att det var en lyxig tid för Frankrike, en tid av stor rikedom, en där kungar och drottningar fortfarande härskade.

Caitlin insåg att Notre Dame var på en liten ö, och hon kände behovet av att komma bort från den. Det var alldeles för trångt här, och hon behövde lite lugn och ro. Hon såg flera små gångbroar som ledde bort och var redan på väg mot en. Hon lät sig hoppas att Calebs närvaro kanske ledde henne i en viss riktning.

När hon gick över floden, såg hon hur vacker natten var i Paris, upplyst av facklorna längs floden och fullmånen. Hon tänkte på Caleb och önskade att han var vid hennes sida för att njuta av synen med henne.

När hon gick över bron och tittade ner i vattnet, började hon minnas. Hon tänkte på Pollepel, på Hudsonfloden på natten, på hur månen lyste upp floden. Hon hade en plötslig lust att hoppa från bron, för att testa sina vingar för att se om hon kunde flyga igen och sväva högt ovanför.

Men hon kände sig svag och hungrig och när hon lutade sig tillbaka kunde hon inte ens känna närvaron av sina vingar alls. Hon undrade om resan tillbaka i tiden hade påverkat hennes förmåga, hennes krafter. Hon kände sig inte alls lika stark som hon en gång hade gjort. I själva verket kände hon sig nästan mänsklig. Svag. Sårbar. Hon tyckte inte om känslan.

Efter att Caitlin korsat floden gick hon ned längs sidogatorna, vandrade i timmar, hopplöst vilse. Hon gick genom vridna, svängande gator, längre och längre bort från floden, norrut. Hon var förvånad över staden. I vissa avseenden kändes det som att den liknade Venedig och Florens 1791. Liksom dessa städer, var Paris fortfarande densamma, även sett till hur det var på 2000-talet. Hon hade aldrig varit här, men hon hade sett bilder och hon var chockerad att känna igen så många byggnader och monument.

Gatorna här också var mestadels kullersten, fyllda med hästar och vagnar, eller enstaka hästar med en ensam förare. Folk gick runt i utsmyckade kostymer, promenerade ståtligt, med all tid i världen. Även i dessa städer, fanns det inget avloppssystem här heller och Caitlin kunde inte undgå att märka avfallet på gatorna och ryggade tillbaka mot den fruktansvärda stanken i sommarvärmen. Hon önskade att hon fortfarande hade en av de små potpurri väskor som Polly hade gett henne i Venedig.

Men till skillnad från de andra städer var Paris av en egen värld. Gatorna var bredare här, byggnaderna var lägre och de var mer vackert utformade. Staden kändes äldre, mer värdefull, vackrare. Det var också inte lika trångt. Ju längre hon gick från Notre Dame, desto färre människor såg hon. Kanske var det bara för att det var sent på natten, men gatorna kändes nästan tomma.

Hon gick och gick, hennes ben och fötter blev trötta och hon sökte runt varje hörn efter tecken på Caleb, någon ledtråd som kunde leda henne i en särskild riktning. Det fanns ingenting.

Var tjugonde kvarter eller så förändrades omgivningen och känslan förändrades också. När hon ledde sig vidare och längre norrut fann hon sig uppför en kulle, i en ny stadsdel, här med smala gränder, och flera barer. När hon gick förbi en bar på hörnet, såg hon en man bli utkastad, berusad, medvetlös mot väggen. Gatan var helt tom, och för ett ögonblick, var Caitlin överröst med den värsta hungern hon någonsin känt. Det kändes som om det rev hennes mage på hälften.

Hon såg mannen ligga där, zoomade in på hans hals, och såg blodet pulsera i den. I det ögonblicket ville hon mer än något annat sänka tänderna i honom för att äta. Känslan var bortom ett behov, det var mer som ett kommando. Hennes kropp skrek åt henne att göra det.

Det tog varenda uns av Caitlins vilja att titta bort. Hon skulle hellre dö av svält än att skada en annan människa.

Hon såg sig omkring och undrade om det fanns en skog i närheten, en plats där hon kunde jaga. Även fast hon hade sett några enstaka grusvägar och parker i staden, hade hon inte sett något som liknade en skog.

I just det ögonblicket öppnades dörren till baren och en man snubblade ut – utkastad faktiskt – av en servitör. Han svor och skrek åt dem, klart berusad.

Sedan vände han sig och hade siktet inställt på Caitlin.

Han var välbyggd och han såg på Caitlin med onda avsikter.

Hon kände sig spänd. Hon undrade igen, desperat, om någon av hennes krafter var kvar.

Hon vände sig om och gick därifrån, gick snabbare, men hon kände mannen efter henne.

Innan hon kunde vända, en sekund senare, tog han tag i henne bakifrån, i en björnkram. Han var snabbare och starkare än hon hade trott och hon kunde känna lukten av hans fruktansvärda andedräkt över hennes axel.

Men mannen var också full. Han snubblade, även när han höll henne, och Caitlin fokuserad, mindes sin träning och drog sig undan och svepte till honom, genom att använda en av de strids tekniker som Aiden hade lärt henne på Pollepel. Mannen flög iväg och landade på rygg.

Caitlin hade plötsligt en tillbakablick till Rom, från Colosseum, av att kämpa i arenan då hon anfölls av flera soldater. Det var så levande, för ett ögonblick, att hon glömde av var hon var.

Hon hade kommit ur det precis i tid. Den berusade mannen reste sig, snubblade, och sprang mot henne igen. Caitlin väntade till sista sekunden och undvek sedan och han flög ännu en gång platt på sitt eget ansikte.

Han var förvirrad och innan han kunde komma upp igen, skyndade Caitlin iväg. Hon var glad att hon hade övermannat honom, men händelsen skakade henne. Det oroade henne att hon fortfarande hade tillbakablickar till Rom. Hon hade heller inte känt hennes övernaturliga styrka. Hon kände sig fortfarande lika bräcklig som en människa. Tanken på det skrämde henne mer än något annat. Hon var verkligen på egen hand nu.

Caitlin såg sig runt, börjar känna sig desperata med oro om vart hon skulle gå, vad hon skulle göra härnäst. Hennes ben brände från promenaden och hon började känna en känsla av förtvivlan.

Det var då hon såg det. Hon tittade upp och såg framför sig en stor kulle. Ovanpå den, satt ett stort, medeltida kloster. Av någon anledning hon inte kunde förklara, kände hon sig dragen till den. Kullen var skrämmande, men hon såg inga andra val nu.

Caitlin vandrade upp för kullen, tröttare än hon nästan någonsin varit, och önskade att hon kunde flyga.

Hon nådde slutligen dörrarna till klostret, och tittade upp på de massiva ekdörrarna. Denna plats såg gammal ut. Hon förundrade sig över det faktum att, även om det var 1789, hade denna kyrka redan funnits i vad som såg ut som tusentals år.

Hon visste inte varför, men hon kände sig dragen hit. Med ingen annanstans att gå samlade hon sitt mod upp och knackade lätt.

Det kom inget svar.

Caitlin försökte med handtaget och var förvånad över att det var öppet. Hon gick in.

Den antika dörren knarrade när den öppnades långsamt och det tog en stund för Caitlins ögon att anpassa sig till den mullrande, mörka kyrkan. När hon tittade på den blev hon imponerad av omfattningen och högtidligheten av platsen. Det var fortfarande sent på natten och denna enkla, strama, kyrka, tillverkad helt i sten, prydd i glasmålningar, lystes upp av stora ljus, överallt, brinnande lågt. Vid dess borte ände satt ett enkelt altare, kring vilket ett dussintals ljus var placerade.

Annars verkade det tomt.

Caitlin undrade för ett ögonblick vad hon gjorde här. Fanns det en speciell anledning? Eller hade hennes sinne bara lurat henne?

En sidodörr öppnades plötsligt och Caitlin snurrade.

Gående mot henne, var Caitlin förvånad över att se, var en nunna – kort, svag, klädd i flödande vita kläder, med en vit huva. Hon gick långsamt, och gick ända fram till Caitlin.

Hon drog tillbaka sin huva, tittade upp på henne och log. Hon hade stora, lysande blå ögon, och verkade för ung för att vara en nunna. När hon log brett kunde Caitlin känna värmen komma från henne. Hon kände också att hon var en av hennes – en vampyr.

"Syster Paine" sade nunnan mjukt. "Det är en ära att träffa dig."

KAPITEL TVÅ

Hennes värld kändes surrealistisk medan nunnan ledde Caitlin genom klostret, ned för en lång korridor. Det var en vacker plats och det var tydligt att det aktivt boddes i, med nunnor i vita kläder som promenerade omkring, gjorde sig redo, verkade det somg, för morgontjänster. En av dem slog på en karaff medan hon gick, spred delikat rökelse, medan andra bad morgonböner.

Efter flera minuters promenad i tystnad började Caitlin undra var nunnan ledde henne. Till slut stannade de vid en enda dörr. Nunnan öppnade den och avslöjade ett litet ödmjukt rum, med utsikt över Paris. Det påminde Caitlin om rummet hon haft i klostret i Siena.

"På sängen hittar du ett ombyte av kläder," sa nunnan. "Det finns en brunn för att bada i på vår gård", sade hon. Hon pekade, "och det är till dig."

Caitlin följde fingret och såg en liten, stenpedestal i hörnet av rummet, där en silverbägare satt, fylld med en vit vätska. Nunnan log tillbaka.

"Du har allt du behöver här för en ny natts sömn. Efter det är valet ditt att göra."

"Val?" Frågade Caitlin.

"Jag har hört att du har en nyckel redan. Du kommer att behöva hitta de andra tre. Valet om att uppfylla ditt uppdrag och fortsätta på din resa är dock alltid ditt. "

"Det här är till dig."

Hon sträckte ut handen och räckte Caitlin ett cylindriskt, behållare av silver, täckt av juveler.

"Det är ett brev från din far. Bara till dig. Vi har vaktat det i århundraden. Det har aldrig öppnats."

Caitlin tog det med vördnad, kände dess vikt i handen.

"Jag hoppas att du kommer att fortsätta med ditt uppdrag", sade hon mjukt. "Vi behöver dig, Caitlin."

Nunnan vände plötsligt för att gå.

"Vänta!" skrek Caitlin ut.

Hon stannade.

"Jag är i Paris, eller hur? 1789?"

Kvinnan log tillbaka. "Det är korrekt."

"Men varför? Varför är jag här? Varför nu? Varför denna plats?"

"Jag är rädd att det är upp till dig att ta reda på. Jag är bara en enkel tjänare."

"Men varför drogs jag till denna kyrka?"

"Du är i St Peters kloster. I Montmartre" sade kvinnan. "Det har varit här i tusentals år. Det är en mycket helig plats."

"Varför?" repeterade Caitlin.

"Detta var den plats där alla träffades för att ta sina löften för grundandet av Jesu sällskap. Det är på denna plats som kristendomen föddes."

Caitlin stirrade tillbaka, mållös, och nunnan log till slut och sa: "Välkommen."

Och med det, bugade hon en aning och gick därifrån, stängde dörren försiktigt bakom sig.

Caitlin vände och såg över rummet. Hon var tacksam för gästfriheten, för bytet av kläder, för chansen att bada, för en bekväm säng som hon såg ligga i hörnet. Hon trodde inte att hon skulle kunna ta ytterligare ett steg. I själva verket var hon så trött att hon kände sig som att hon kunde sova för evigt.

Hållandes den smyckade behållaren gick hon till hörnet av rummet och satte ned den. Brevet kunde vänta. Men hennes hunger kunde inte det.

Hon lyfte den fyllda bägare och undersökte den. Hon kunde redan känna vad den innehöll: vitt blod.

Hon satte den mot läpparna och drack. Det var sötare än rött blod och gick ner mer lätt och det gick igenom hennes ådror snabbare. Inom bara några ögonblick kände hon sig pånyttfödd och starkare än hon någonsin hade gjort. Hon kunde ha druckit för alltid.

Caitlin satte till slut ner den tomma bägaren och tog behållaren med henne till sängen. Hon lade sig ner och insåg hur ont hon hade i benen. Det kändes så bra att bara ligga där.

Hon lutade sig tillbaka och vilade huvudet mot den lilla, enkla kudden och slöt ögonen, bara för en sekund. Hon beslöt att öppna dem bara för ett ögonblick och läsa hennes fars brev.

Men i samma ögonblick som hon slöt ögonen, övervann en otrolig utmattning henne. Hon kunde inte öppna dem igen om hon så försökte. Inom några sekunder sov hon.

*

Caitlin stod på golvet i det romerska Colosseum, klädd i stridsutrustning, hållandes ett svärd. Hon var redo att utmana vem som än attackerade henne, kände till och med lusten att slåss. Men när hon snurrade runt, i alla riktningar, såg hon att stadion var tom. Hon tittade upp på stolsrader och såg att hela platsen var vakant.

Caitlin blinkade och när hon öppnade ögonen var hon inte längre i Colosseum, utan snarare i Vatikanen, i Sixtinska kapellet. Hon höll fortfarande sitt svärd, men var nu klädd i kläder.

Hon såg sig omkring i rummet och såg hundratals vampyrer, uppradade prydligt, klädda i vita kläder, med glödande blå ögon. De stod tålmodigt längs väggen, tysta, med perfekt uppmärksamhet.

Caitlin tappade sitt svärd i den tomma kammaren och det landade med ett klirr. Hon gick långsamt mot huvudprästen, sträckte ut handen och tog ifrån honom en stor silverbägare, fylld med vitt blod. Hon drack och vätskan spillde ned för hennes kinder.

Plötsligt befann Caitlin sig ensam i öknen. Hon gick barfota i smutsen, solen pressade mot henne och hon höll en gigantisk nyckel i handen. Men nyckeln var så stor -onaturligt stor – och vikten av den drog ner henne.

Hon gick och gick, kippade efter luft i värmen, tills hon till slut kom till ett stort berg. På toppen av det såg hon en man som stod där, tittade ner och log.

Hon visste att det var hennes far.

Caitlin började springa, tog i med allt hon hade för att försöka komma upp på berget, komma närmare och närmare honom. Medan hon gjorde det reste solen sig högre och varmare på himlen, slog ned på henne, tycktes komma bakifrån hennes far. Det var som om han var solen, och hon var på väg rakt in i den.

Hennes uppstigning blev varmare, högre, och hon kippade efter andan när hon kom nära. Han stod med armarna utsträckta, väntade på att omfamna henne.

Men backen blev brantare och hon var alldeles för trött. Hon kunde inte gå längre. Hon kollapsade där hon stod.

Caitlin blinkade och när hon öppnade ögonen, såg hon sin far stå över henne, lutandes nedåt, med ett varmt leende på läpparna.

"Caitlin", sade han. "Min dotter. Jag är så stolt över dig."

Hon försökte att nå ut, att hålla honom, men nyckeln var nu över henne, och den var för tung, vägde ner henne.

Hon tittade upp på honom, försökte prata, men hennes läppar var spräckta och halsen var alltför sliten.

"Caitlin?"

"Caitlin?"

Caitlin öppnade ögonen med ett ryck, desorienterad

Hon tittade upp och såg en man som satt på hennes säng och tittade ner på henne och log.

Han nådde över och borstade försiktigt håret ur ögonen.

Var detta fortfarande en dröm? Hon kände den svala svetten på hennes panna, kände hans beröring på hennes handled, och hon bad att det inte var det.

För där framför henne satt hennes livs kärlek och log mot henne.

Caleb.

KAPITEL TRE

Sam öppnade ögonen med ett ryck. Han stirrade upp mot himlen, tittade upp längs stammen av en enorm ek. Han blinkade flera gånger och undrade var han var.

Han kände något mjukt mot ryggen, och det kändes mycket bekvämt, och han tittade efter och insåg att han låg på en lapp av mossa i skogen. Han tittade tillbaka upp, och såg dussintals träd högt över honom, vajande i vinden. Han hörde ett gurglande ljud och tittade bort och såg en ström sippra förbi, bara ett stenkast från hans huvud.

Sam satte sig upp och såg sig omkring, kastade en blick åt alla håll, tog in allt. Han var djupt inne i skogen, ensam, endast upplyst av ljuset genom trädgrenarna. Han hejdade sig och såg att han var fullt påklädd, i samma utstyrsel han hade haft i Colosseum. Det var tyst här, det enda ljudet var av strömmen, av fåglarna, och några avlägsna djur.

Sam insåg med lättnad att tidsresan hade fungerat. Han var helt klart på någon annan plats och tid även om var och när det var, hade han ingen aning om.

Sam kontrollerade sakta sin kropp och insåg att han inte hade fått några större skador, och att han var i ett stycke. Han kände en fruktansvärd hunger gnaga på hans mage, men han kunde leva med det. Först var han tvungen att räkna ut var han var.

Han nådde ner för att känna efter om han hade några vapen på honom.

Tyvärr, inget av det hade klarat resan. Han var på egen hand igen, tvungen att klara sig med sina bara händer.

Han undrade om han fortfarande hade vampyrkrafter. Han kunde känna en onaturlig styrka fora genom hans ådror, och det kändes som om han hade det. Men å andra sidan kunde han inte vara säker förrän det var dags.

Och den tiden kom tidigare än han trodde.

Sam hörde plötsligt en gren knäckas och vände för att se en stor björn gående mot honom, långsamt, aggressivt. Han frös. Den blängde på honom, höjde sina huggtänder, och fräste.

En sekund senare, bröt den ut i en spurt, rakt mot honom.

Det fanns ingen tid för Sam att springa, och ingenstans för honom att springa till. Han hade inget annat val, insåg han, än att konfrontera detta djur.

Men konstigt nog, i stället för att övervinnas av rädsla, kände Sam raseri flöda genom honom. Han var rasande på djuret. Han tyckte inte om att attackeras, i synnerhet innan han ens hade en chans att samla sig. Så, utan att tänka, rusade Sam också för att möta björnen i strid, på samma sätt som han skulle gjort mot en människa.

Sam och björnen möttes i mitten. Björnen kastade sig mot honom, och Sam ryggade tillbaka. Sam kände kraften flöda genom hans ådror, kände det berättas för honom att han var oövervinnerlig.

När han träffade björnen i luften, insåg han att han hade rätt. Han fångade björnen i dess axlar, tog tag, snurrade och kastade den. Björnen flög tillbaka genom skogen, flera meter, krockade hårt in i ett träd.

Sam stod där och röt tillbaka mot björnen, ett hård vrål, ännu högre än djurets. Han kände musklerna och venerna bukta i honom när han gjorde det.

Björnen reste sig långsamt, snubblades och såg på Sam med något som liknade chock. Det haltade när det gick, och efter att ha tagit några trevande steg, sänkte det plötsligt sitt huvud, vände sig om och sprang iväg.

Men Sam tänkte inte låta det komma undan så lätt. Han var arg nu, och han kände sig som om ingenting i världen kunde stoppa hans ilska. Och han var hungrig. Björnen skulle behöva betala.

Sam bröt ut i en spurt, och var glad över att finna att han var snabbare än detta djur. Inom ögonblick kom han ikapp det och i ett enda språng, landade han på dess rygg. Han lutade sig tillbaka och sänkte sina huggtänder djupt in i dess hals.

Björnen tjöt i plåga, flängde vilt, men Sam höll fast. Han sänkte sina huggtänder djupare, och inom ögonblick kände han björnen sjunka ned på knä under honom. Till slut slutade den röra på sig.

Sam låg ovanpå den, drack, kände dess livskraft rusa genom hans ådror.

Till slut lutade sig Sam tillbaka och slickade sina läppar, som droppade av blod. Han hade aldrig känt sig så pigg. Det var exakt den måltid som han behövde.

Sam ställde sig upp igen när han hörde en annan kvist knäckas.

Han tittade bort och där, i en glänta i skogen, var en ung flicka, kanske 17 år, klädd i ett tunnt, helvitt material. Hon stod där och höll en korg, och stirrade tillbaka på honom, i chock. Hennes hud var genomskinligt vit, och hennes långa, ljusbruna hår inramade stora, blå ögon. Hon var vacker.

Hon stirrade tillbaka på Sam, lika genomborrande.

Han insåg att hon måste vara rädd för honom, rädd att han kanske skulle attackera henne, insåg att han måste ha verkat förfärlig, på toppen av en björn, med blod i munnen. Han ville inte skrämma henne.

Så han hoppade ned från djuret, och tog flera steg mot henne.

Till sin förvåning, ryggade hon inte tillbaka, eller försökte flytta på sig. Snarare fortsatte hon bara att stirra på honom, orädd.

"Oroa dig inte", sade han. "Jag tänker inte skada dig."

Hon log. Det förvånade honom. Inte bara var hon vacker, men hon var verkligen inte rädd. Hur kunde det komma sig?

"Naturligtvis gör du inte det", sade hon. "Du är en av oss."

Det var Sams tur att bli chockad. Sekunden hon sa det visste han att det var sant. Han hade känt något när han först sett henne, och nu visste han. Hon var en av hans. En vampyr. Det var därför hon var orädd.

"Snyggt gjort", sade hon, och gestikulerade mot björnen. "Lite rörigt, tycker du inte? Varför inte satsa på en hjort?"

Sam log. Inte bara var hon vacker, hon var rolig också.

"Kanske nästa gång gör jag det", sade han tillbaka.

Hon log.

"Skulle du kunna tala om för mig vilket år det är?" Frågade han. "Eller århundrade, åtminstone?"

Hon bara log och skakade på huvudet.

"Jag tror att jag lämnar det åt dig att ta reda på själv. Om jag berättade för dig skulle det förstöra allt det roliga, skulle det inte det?"

Sam gillade henne. Hon hade sting. Och han kände sig till mods omkring henne, som om han hade känt henne i en evighet.

Hon tog ett steg framåt, och sträckte ut handen. Sam tog den och älskade känslan av hennes släta, genomskinliga hud.

"Jag heter Sam", sade han och skakade hennes hand, höll den för länge.

Hon log bredare.

"Jag vet", sade hon.

Sam var förbryllad. Hur kunde hon veta det? Hade han träffat henne förut? Han kunde inte minnas.

"Jag skickades till dig", tillade hon.

Hon vände sig plötsligt om och började gå ner längs en skogsstig.

Sam skyndade ikapp henne, antog att hon menat att han skulle följa efter. Eftersom han inte tittade efter vart han gick skämdes han för att ha snubblat över en gren. Han hörde henne fnittra när han gjorde det.

"Nå?" stack han in. "Ska du inte berätta ditt namn?"

Hon fnissade igen.

"Ja, jag har ett formellt namn, men jag använder det sällan", sade hon.
Sedan vände hon sig mot honom och väntade på honom att komma ikapp.
"Om du måste veta, kallar alla mig Polly."

KAPITEL FYRA

Caleb höll upp den stora, medeltida dörren, och medan han gjorde det klev Caitlin ut ur klostret och tog sina första steg ut i det tidiga morgonljuset. Med Caleb vid sin sida såg hon ut över gryningen. Här, högt uppe på en kulle i Montmartre, kunde hon se ut och se hela Paris sträcka sig framför henne. Det var en vacker, spretig stad, en blandning av klassisk arkitektur och enkla hus, av kullerstengator och grusvägar, av träd och storstad. Himlen blandas i en miljon mjuka färger vilket gjorde att staden såg levande ut. Det var magiskt.

Ännu mer magiskt var den hand som hon kände glida in i hennes. Hon vände blicken och såg Caleb stå vid hennes sida, njuta av utsikten med henne, och hon kunde knappt tro att det var verklighet. Hon kunde knappt tro att det verkligen var han, att de verkligen var här. Tillsammans. Att han visste vem hon var. Att han mindes henne. Att han hade hittat henne.

Hon undrade igen om hon verkligen hade vaknat ur en dröm, om hon inte fortfarande sov.

Men när hon stod där och kramade hans hand hårdare, visste hon att hon verkligen var vaken. Hon hade aldrig känt sig så överlycklig. Hon hade varit igång så länge, hade rest tillbaka i tiden, alla dessa århundraden, ända hit, bara för att få vara med honom. Bara för att se till att han levde igen. När han inte mindes henne, i Italien, hade det krossat hennes hjärta.

Men nu när han var här, och levande, och mindes henne – och nu när han var hennes, singel, utan Sera omkring – svällde hennes hjärta med nya känslor, och med nytt hopp. Hon hade aldrig i sina vildaste drömmar trott att det hela skulle kunna fungera så perfekt, att det faktiskt verkligen skulle fungera. Hon var så överväldigad, hon visste inte ens var hon skulle börja eller vad hon skulle säga.

Innan hon kunde tala, började han.

"Paris", sade han och vände sig mot henne med ett leende. "Det finns säkert värre platser vi kunde vara tillsammans."

Hon log tillbaka.

"Hela mitt liv har jag velat se det", svarade hon.

Med någon jag älskar, ville hon tillägga, men hejdade sig. Det kändes som om det hade varit så länge sedan hon hade varit vid Calebs sida, att hon faktiskt kände sig nervös igen. På sätt och vis kändes det som om hon hade varit med honom för alltid, längre än för alltid, men på andra sätt, kändes det som om hon träffat honom igen för första gången.

Han sträckte ut handen med handflatan uppåt.

"Vill du se det med mig?" Frågade han.

Hon sträckte ut handen och lade sin hand i hans.

"Det är en lång promenad tillbaka", sa hon och tittade ner på den branta backen, som ledde hela vägen ner, i kilometer, och sluttade in i Paris.

"Jag tänkte på något lite mer sceniskt", svarade han. "Flygning".

Hon rullade tillbaka sina skulderblad, försöker känna om hennes vingar fungerade. Hon kände sig så föryngrad, så återställd från att dricka, från det vita blodet, men hon var fortfarande inte säker på om hon kunde flyga. Och hon kände sig inte redo att hoppa från ett berg i hopp om att hennes vingar skulle fungera.

"Jag tror inte att jag är redo ännu", sade hon.

Han såg på henne, och förstod.

"Flyg med mig", sade han, lade han sedan till, med ett leende, "precis som förr i tiden."

Hon log, kom upp bakom honom och höll runt hans rygg och axlar. Hans muskulösa kropp kändes så bra i famnen.

Han hoppade plötsligt upp i luften, så snabbt, att hon knappt hade tid att klamra sig fast.

Innan hon visste ordet av det flög de, hon hållandes honom runt ryggen, tittandes ner, huvudet vilandes på hans skuldra. Hon kände den välbekanta spänningen i magen, medan de dök, gick ner lågt, nära staden, i soluppgången. Det var häpnadsväckande.

Men inget av det var så hisnande som att hon var i hans armar igen, höll honom, och att de bara var tillsammans. Hon hade knappt varit med honom en timme, och hon hade redan bett att de aldrig skulle vara isär igen.

*

Det Paris de flög över, Paris 1789, var på så många sätt likt bilderna av Paris hon hade sett på 2000-talet. Hon kände igen så många av byggnaderna, kyrkorna, kyrktornen, monumenten. Trots att de var flera hundra år gamla, såg det nästan ut precis som samma stad på 2000-talet. Liksom Venedig och Florens, hade så lite förändrats på bara några hundra år.

Men på andra sätt, var det helt annorlunda. Det var inte alls lika uppbyggt. Även om vissa vägar var belagda med kullersten, var fortfarande andra bara jord. Det var inte alls lika trångt och mellan byggnaderna fanns det fortfarande klumpar av träd, nästan som en stad byggd i en inkräktande skog. I stället för bilar fanns hästar, vagnar, människor som gick i smutsen, eller dragvagnar. Allt var långsammare, mer avslappnat.

Caleb dök lägre, tills de flög några meter ovanför topparna av byggnaderna. När de drog förbi de sista av dem, öppnades plötsligt himlen, och framför dem var floden Seine som bredde ut sig och skar rakt igenom mitten av staden. Den lyste gult i det tidiga morgonljuset, och det tog andan ur henne.

Caleb dök lågt, flög över den, och hon förundrades över skönheten i staden, hur romantiskt det var. De flög över den lilla ön, Ile de la Cite, och hon kände igen Notre Dame under henne, dess enorma torn skyhöga över allt annat.

Caleb dök ännu lägre, precis ovanför vattnet, och den fuktiga floden kylde dem i den varma morgonen i juli. Caitlin såg sig omkring och såg Paris på båda sidor av floden medan de flög över och under de många små välvda gångbroarna som band samman den ena sidan av floden till den andra. Sen lyfte Caleb upp dem och över till ena sidan av floden, för att sätta ner dem mjukt, bakom ett stort träd, utom synhåll för alla förbipasserande.

Hon såg sig omkring och såg att han hade fört dem till en enorm, formell park och trädgård, som tycktes sträcka sig i mil, rätt bredvid floden.

"Tuilerierna," sa Caleb. "Samma trädgård som på 2000-talet. Ingenting har förändrats. Det är fortfarande den mest romantiska platsen i Paris. "

Med ett leende, sträckte han ut handen och tog hennes hand. De började promenera tillsammans, längs en väg som slingrade sig genom trädgården. Hon hade aldrig känt sig så glad.

Det fanns så många frågor som hon ville fråga honom, så många saker som hon var döende för att få säga till honom, att hon knappt visste var hon skulle börja. Men hon var tvungen att börja någonstans, så hon tänkte att hon bara skulle börja med vad som nyligen var i hennes tankar.

"Tack", sa hon, "för Rom. För Colosseum. För att du räddade mig", sade hon. "Om du inte hade kommit när du gjorde det, vet jag inte vad som skulle ha hänt."

Hon vände sig om och såg på honom, plötsligt osäker. "Kommer du ihåg?" Frågade hon oroligt.

Han vände sig om och såg på henne, och nickade, och hon såg att han gjorde det. Hon var lättad. Åtminstone, till slut, var de på samma sida igen. Deras minnen var tillbaka. Bara det betydde allt för henne.

"Men jag räddade inte dig", sa han. "Du hanterade det ganska bra själv utan mig. Tvärtom, du räddade mig. Bara att vara med dig, jag vet inte vad jag skulle göra utan dig", sade han.

När han klämde handen, kände hon hela hennes värld sakta återställas inom henne.

När de promenerade genom trädgårdarna, såg hon undrande på alla sorters blommor, fontäner, statyer... Det var en av de mest romantiska platser som hon någonsin hade varit på.

"Och jag är ledsen", tillade hon.

Han såg på henne, och hon var rädd för att säga det.

"För din son."

Hans ansikte mörknade och han tittade bort och hon såg äkta sorg skölja över hans ansikte.

Dumt, tänkte hon. Varför ska du alltid gå och förstöra tillfället? Varför kunde du inte ha väntat tills en annan gång?

Caleb svalde och nickade, för övervunnen med sorg för att ens tala.

"Och jag är ledsen för Sera", tillade Caitlin. "Jag menade aldrig att komma mellan er två."

"Var inte ledsen", sade han. "Det hade ingenting att göra med dig. Det var mellan henne och mig. Vi var aldrig tänkta att vara tillsammans. Det var fel från början."

"Ja, äntligen, jag har velat säga att jag är ledsen för vad som hände i New York", tillade hon, kände sig lättad över att få det sagt. "Jag skulle aldrig huggt om jag visste att det var du. Jag svär, jag trodde du var någon annan, som bytt skepnad. Jag trodde aldrig på en miljon år att det verkligen var du."

Hon kände sig gråtfärdig bara vid tanken på det.

Han stannade och såg på henne och höll hennes axlar.

"Inget av detta betyder något nu", sade han, uppriktigt. "Du kom tillbaka för att rädda mig. Och jag vet att du gjorde det till stora kostnader. Det kanske inte ens hade fungerat. Och du riskerade ditt liv för mig. Och gav upp vårt barn för mig", sade han och såg ner igen i momentan sorg. "Jag älskar dig mer än jag kan säga", sa han, fortfarande tittandes på marken.

Han såg på henne med våta ögon.

I det ögonblicket, kysstes de. Hon kände sig smälta in i hans armar, kände hela hennes värld slappna av, då de kysstes i vad som kändes som en evighet. Det var det största ögonblicket hon någonsin hade haft med honom, och på vissa sätt, kände hon sig som om hon lärde känna honom för första gången.

Till slut, långsamt, tog det slut och de tittade djupt in i varandras ögon.

Sedan tittade de båda bort, tog varandras händer och fortsatte sin promenad genom trädgården, längs floden. Hon såg hur vackert, hur romantiskt Paris var, och insåg att i det ögonblicket, besannades alla hennes drömmar. Detta var allt hon någonsin ville ha ut av livet. Att vara med någon som älskade henne, som verkligen älskade henne. Att vara i en sådan vacker stad, en romantisk plats. Att känna sig som hon kunde ha ett liv framför sig.

Caitlin kände den besmyckade behållaren i fickan, och tyckte illa om det. Hon ville inte öppna det. Hon älskade sin far mycket, men hon ville inte läsa ett brev från honom. Hon visste redan då att hon inte ville fortsätta på detta uppdrag längre. Hon ville inte riskera att behöva resa tillbaka i tiden igen, eller att behöva hitta några andra nycklar. Hon ville bara vara här, i denna tid, på denna plats, med Caleb. I fred. Hon ville inte ändra något. Hon var fast besluten att göra vad hon var tvungen att göra för att skydda deras dyrbara tid tillsammans, att verkligen hålla dem tillsammans. Och en del av hennes ansåg att det innebar att ge upp uppdraget.

Hon vände sig om och såg på honom. Hon var nervös för att berätta för honom, men hon kände att hon var tvungen.

"Caleb", sade hon, "jag vill inte söka längre. Jag inser att jag har ett särskilt uppdrag, att jag måste hjälpa andra, att jag måste hitta skölden. Och det kanske låter själviskt, och jag är ledsen om det gör det. Men jag vill bara vara med dig. Det är vad som är viktigast för mig nu. Att stanna i denna tid, och på denna plats. Jag har en känsla av att om vi fortsätter att söka, kommer vi att hamna i en annan tid, på en annan plats. Och att vi inte kan vara tillsammans nästa gång..." Caitlin avbröt sig själv och insåg att hon grät.

Hon tog ett djupt andetag i tystnaden. Hon undrade vad han tyckte om henne och hoppades att han inte misstuckte.

"Kan du förstå?" Frågade hon trevande.

Han stirrade ut mot horisonten, bekymrad, sedan vände han sig till slut om och såg på henne. Hennes egna oro på topp.

"Jag vill inte läsa min pappas brev, eller hitta några fler ledtrådar. Jag vill bara att vi ska vara tillsammans. Jag vill att saker ska vara exakt som de är nu. Jag vill inte att de ska ändras. Jag hoppas att du inte hatar mig för det."

"Jag skulle aldrig hata dig", sade han sakta.

"Men du håller inte med?" lade hon till. "Tycker du att jag ska fortsätta med uppdraget?"

Han tittade bort, men sa ingenting.

"Vad är det?" Frågade hon. "Är du orolig för de andra?"

"Jag antar att jag borde vara det", sade han. "Och det är jag. Men även jag har egoistiska skäl. Jag antar att... I bakhuvudet hoppades jag att om vi hittade skölden, kunde det på något sätt bidra till att få min son tillbaka till mig. Jade."

Caitlin kände en fruktansvärd känsla av skuld, när hon insåg att han likställde att hon gav upp uppdraget med att låta hans son gå för evigt.

"Men det är inte på det sättet", sade hon. "Vi vet inte om vi hittar skölden, om den ens existerar, att det kommer att föra honom tillbaka. Men vi vet att om vi inte söker, kan vi vara tillsammans. Det handlar om oss. Det är vad som betyder mest för mig." Hon gjorde en paus. "Är det det som betyder mest för dig?"

Han såg ut mot horisonten, och nickade. Men han såg inte på henne.

"Eller älskar du bara mig för att jag kan hjälpa dig att hitta skölden?" Frågade hon.

Hon var chockad över sig själv, att hon faktiskt hade modet att ställa frågan. Det var en fråga som hade brunnit i hennes tankar ända sedan hon träffade honom för första gången. Hade han bara älskat henne för vart hon kunde leda honom? Eller hade han älskat henne för henne själv? Nu hade hon slutligen frågat det.

Hennes hjärta bankade medan hon väntade på svaret.

Till slut vände han sig och såg djupt in i hennes ögon. Han sträckte sig upp och strök henne sakta över kinden med baksidan av handen.

"Jag älskar dig för dig", sade han. "Och jag har alltid gjort det. Och om att vara med dig innebär att ge upp sökandet efter skölden, så är det vad jag kommer att göra. Jag vill vara med dig, för alltid. Jag vill söka, ja. Men du är mycket viktigare för mig nu."

Caitlin log, känslan i hennes hjärta var något hon inte hade känt på en evighet. En känsla av frid, av stabilitet. Ingenting kunde stå i deras väg nu.

Han borstade håret från ansiktet, och bröt ut i ett leende.

"Det är roligt", sade han, "Jag bodde här en gång tidigare. Århundraden sedan. Inte i Paris, men i landet. Det var ett litet slott. Jag vet inte om det fortfarande existerar. Men vi kan leta."

Hon log, och han hissade plötsligt upp henne på ryggen, och hoppade upp i luften. Inom kort flög de, högt upp över Paris, och på väg in i landet, för att söka efter hans hem.

Deras hem.

Caitlin hade aldrig varit så lycklig.

KAPITEL FEM

Sam hade svårt att hålla jämna steg med Polly när hon gick. Hon talade så snabbt och tycktes aldrig sluta, rusandes från en tanke till den nästa. Han var fortfarande skakig från tidsresan, från denna nya plats och han behövde få bearbeta det hela.

Men de hade gått i nästan en halvtimme, han snubblade över kvistar medan han följde henne genom skogen i hennes raska takt och hon hade inte slutat prata. Han hade knappt kunnat få in ett ord. Hon fortsatte om "palatset" och "domstolen" och om hennes Klanmedlemmar och en kommande konsert, och en man vid namn Aiden. Han hade ingen aning om vad hon talade om, eller varför hon letat efter honom, eller ens vart hon tog honom. Han var fast besluten att få några svar.

"...Så klart, det är inte precis en dans," sade Polly, "men ändå, det kommer att bli en fantastisk händelse – men jag är inte riktigt säker på vad jag ska ha på mig. Det finns så många alternativ, inte tillräckligt för en formell händelse som detta-

"Snälla!", sade Sam till slut, medan hon studsade vidare glatt genom skogen, "Jag är ledsen att behöva avbryta, men jag har frågor till er. Snälla. Jag behöver svar."

Hon slutade äntligen prata, och han drog en suck av lättnad. Hon såg på honom med något i stil med förundran, som om hon var helt omedveten om det faktum att hon hade pratat hela tiden.

"Allt du behöver göra är att fråga!" Sa hon glatt. Och sedan, innan han kunde svara, tillade hon otåligt, "Nå? Vad är det?"

"Du sa att du skickades för att hitta mig", sa Sam. "Av vem?"

"Det är en lätt fråga", sade hon, "Aiden."

"Vem är det?" Frågade Sam.

Hon fnittrade, "Oj, du har en hel del att lära dig, inte sant? Han har bara varit mentor åt vår klan i tusentals år. Jag vet inte varför han har fått ett intresse för dig, eller varför han skulle skicka mig en sådan vacker dag att gå hela vägen genom skogen för att hämta dig. Som jag ser det, skulle du ha hittat själv så småningom. För att inte tala om att jag hade tusen saker att göra i dag, bland annat titta på den nya klänningen och- "

"Snälla," sade Sam och försökte hålla fast hans tankar innan han tappade dem igen. "Jag uppskattar verkligen att du kom för att hämta mig och allt, och jag vill inte vara respektlös", sade han, "men vart det än är vi är på väg till, så har jag verkligen inte tid. Du förstår, jag kom tillbaka hit, till denna plats och tid, av en anledning. Jag måste hjälpa min syster. Jag måste hitta henne, och jag har inte tid för någon sidoresa."

"Tja, jag skulle knappast kalla detta en avstickare", sade Polly. "Aiden är bara den mest eftertraktade mannen i hela domstolen. Om han har tagit ett intresse för dig, är det inget att kasta bort", sade hon. "Och vem det än är som du är ute efter att hitta, om någon kan leda dig rätt, kommer det att vara han."

"Så vart är vi på väg, exakt? Och hur mycket längre är det?"

Hon tog ytterligare några steg genom skogen, och han skyndade att komma ikapp, undrade om hon någonsin skulle svara, någonsin ge honom ett rakt svar, när i det ögonblicket skogen plötsligt öppnade sig.

Hon stannade, och han stannade bredvid henne, förstummad.

Framför dem låg ett enormt öppet fält, som ledde i fjärran till storslagna, formella trädgårdar, där gräset var skuret i utarbetade former av alla storlekar. Det var vackert, som ett levande konstverk.

Ännu mer häpnadsväckande var det som låg precis utanför trädgården. Det var ett palats, finare än någon struktur Sam hade sett i sitt liv. Hela byggnaden var gjord av marmor, och det sträckte sig så långt han kunde se i alla riktningar. Det var en klassisk, formell design, med dussintals överdimensionerade fönster och en bred marmortrappa som ledde upp till dess ingång. Han visste att han hade sett bilder av denna struktur någonstans, men han kunde inte komma ihåg vad det var.

"Versailles," sade Polly och gav honom svaret, som om hon läst hans tankar.

Han såg på henne, och hon log tillbaka.

"Det är där vi bor. Du befinner dig i Frankrike. 1789. Och jag är säker på att Aiden låter dig ansluta sig till oss, förutsatt att Marie gör det."

Sam såg på henne, förbryllad.

"Marie?" Frågade han.

Hon log bredare, skakade på huvudet. Hon vände sig om och hoppade över fältet, mot slottet. Medan hon gjorde det ropade hon över axeln.

"Ja, Marie Antoinette, Såklart!"

*

Sam gick vid Pollys sida upp för den ändlösa marmortrappan, på väg mot de främre dörrarna av palatset. När han gick tog han in alla sevärdheter runt omkring honom. Storleken och proportionerna av denna plats var häpnadsväckande. Runt omkring honom var människor han förmodade vara adelsmän som promenerade markerna, klädda i några av de finaste kläder han någonsin sett. Han kunde inte komma över denna plats. Om någon hade sagt till honom att han drömde, skulle han tro dem. Han hade aldrig varit i närvaron av adelsmän innan.

Polly hade inte slutat prata, och han tvingade sig att fokusera på hennes ord. Han tyckte om att vara runt henne och hennes följeslag, även om att uppmärksamma henne verkligen var svårt. Han tyckte att hon var vacker också. Men det var något med henne som gjorde honom osäker på om han verkligen var attraherad av henne, eller om han bara tyckte om henne som en vän. Med hans tidigare flickvänner, hade det varit kärlek vid första ögonkastet. Med Polly var det mer som en kamratskap.

"Du förstår, den kungliga familjen bor här," sa Polly, "men vi bor också här. De vill att vi är här. När allt kommer omkring så är vi det bästa skyddet de har. Vi bor tillsammans i vad man kan kalla en vänlig harmoni. Det tjänar oss båda. Med denna enorma skog, har vi obegränsad jakt, ett bra ställe att bo på, och underbart sällskap. Och vi hjälper till att skydda den kungliga familjen. För att inte nämna att några av dem är vår typ, i alla fall."

Sam såg på henne, förvånad.

"Marie Antoinette?" Frågade han.

Polly nickade något, som om att hon försökte hålla det hemligt, men ändå inte.

"Men berätta inte för någon", sade hon. "Det finns några andra också. Men de flesta av adelsmännen är mänskliga. De vill vara bland oss. Men det finns strikta regler här, och det är inte tillåtet. Det är vi och dem, och det är inte tillåtet att korsa den linjen. Det finns vissa medlemmar av den kungliga familjen som vi inte vill ska ha för mycket makt. Och Marie insisterar på det också."

"Hur som helst, det är bara den mest fantastiska platsen. Jag kan inte tänka mig att det någonsin kommer till ett slut. Det finns fest efter fest, ändlösa danser, baler, konserter... Det kommer att bli den mest fantastiska den här veckan. En opera, faktiskt. Jag har redan min klädsel utplockad."

När de närmade sig dörrarna, skyndade flera anställda att öppna dem. De gyllene dörrarna var massiva, och Sam såg på dem, nållös, när han gick igenom.

Polly marscherade rätt ner för en stor, marmorkorridor, som om hon ägde stället, och Sam skyndade för att hänga med. När de gick, såg sig Sam runt, förvånad över överflödet. De gick ner ändlösa korridorer av marmor, med enorma kristallkronor hängande lågt, reflekterade ljuset av dussintals förgyllda speglar. Solen flödade in och reflekterade ljuset i alla riktningar.

De gick igenom dörr efter dörr, och slutligen in i en stor salong, gjord av marmor, med kolumner runt den. Flera vakter stod i givakt då Polly kom in.

Polly bara fnittrade, tydligen immun mot dem. "Vi får också träna här", sade hon. "Deras anläggningar är bäst. Aiden har oss på ett hårt schema. Jag är förvånad över att han lät mig bryta det för att komma och hämta dig. Du måste vara ganska viktig."

"Så var är han?" Frågade Sam. "När får jag träffa honom?"

"Oj, du är visst otålig, eller hur? Han är en mycket upptagen man. Han kan inte välja att träffa dig under en längre tid. Eller så kanske han kallar dig direkt. Oroa dig inte, du vet när han vill träffa dig. Ge det tid. Under tiden har jag blivit ombedd att visa dig till ditt rum."

"Mitt rum?" frågade Sam förvånad. "Vänta en sekund. Jag sa inte att jag kunde stanna här. Som jag sa, jag måste verkligen hitta min syster" började Sam protestera, men i det ögonblicket, öppnades en stor uppsättning av dubbla dörrar för dem.

Ett följe av kungligheter kom plötsligt in, som omgav en kvinna i mitten, som de bar på en kunglig tron.

De satte ner henne, och när de gjorde det, bugade Polly lågt, gestikulerade för Sam att göra detsamma. Han gjorde det.

En kvinna som kunde bara ha varit Marie Antoinette, gick sakta ner, tog flera steg mot dem, och stannade precis framför Sam, gestikulerade åt honom att stiga. Han gjorde det.

Hon såg på Sam från topp till tå som om han vore ett föremål av intresse.

"Så, du är den nya pojken", sade hon, uttrycksöst. Hennes gröna ögon brann med en intensitet som han aldrig hade sett, och han kunde verkligen känna att hon var en av deras.

Till slut, efter vad som verkade som en evighet, nickade hon. "Intressant."

Därmed gick hon förbi dem, och hennes följe följde snabbt.

Men en person stannade bakom, helt klart en av de kungliga. Hon såg ut att vara omkring 17, och var klädd i en kungsblå, sammetskappa, från topp till tå. Hon hade den vackraste hud som Sam någonsin hade sett, och långt, lockigt blondt hår, och genomborrande marinblå ögon. Hon fäste dem direkt på Sam, låste dem i hans.

Han kände sig hjälplös i hennes blick, oförmögen att titta någon annanstans.

Hon var den vackraste flickan han någonsin hade sett.

Efter några sekunder, tog hon ett steg framåt, och stirrade ännu närmare in i hans ögon. Hon sträckte ut handen, handflatan nedåt, förväntade sig helt klart honom att kyssa den. Hon rörde sig långsamt, ståtligt.

Sam tog hennes hand, och elektrifierades vid känslan av hennes hud. Han drog hennes fingertoppar nära, och kysste dem.

"Polly?" Sade flickan. "Ska du inte presentera oss?"

Det var inte en fråga. Det var ett kommando.

Polly harklade sig, motvilligt.

"Kendra, Sam", sade hon. "Sam, Kendra."

Kendra, tänkte Sam och stirrade in i hennes ögon, förbluffad av hur aggressivt hon stirrade tillbaka på honom, som om han redan var hennes egendom.

"Sam", sa hon ekade, leende. "Lite enkelt. Men jag gillar det."

KAPITEL SEX

Kyle krossade stensarkofagen med ett enda slag. Det krossades i en miljon bitar, och han gick rätt ut ur den stående kistan, på sina fötter, och redo för handling.

Han såg sig omkring, redo att slåss om någon närmade sig. I själva verket hoppades han att någon närmade sig honom för en kamp. Den här resan hade varit särskilt irriterande, och han var redo att släppa ut sin ilska på någon.

Men när han såg sig omkring, till sin besvikelse, såg han att kammaren var tom. Det var bara han.

Långsamt började hans ilska svalna. Åtminstone hade han landat på rätt plats, och han kunde redan känna, att det var rätt tid. Han visste att han var mer av en veteran av tidsresor än Caitlin, och han kunde rikta in sig mer specifikt. Han såg sig omkring, och till hans belåtenhet, såg att han landade precis där han ville vara – Les Invalides.

Les Invalides var en plats som han alltid hade älskat, en som hade varit viktig för de mer onda av hans slag. Ett mausoleum, djupt under marken, gjort av marmor, vackert prydda sarkofager täckte dess väggar. Byggnaden hade en cylindrisk form, med ett stigande tak i flera meter, som kulminerade i en kupol. Det var en dyster plats, den perfekta viloplatsen för alla Frankrikes elitsoldater. Det var också den plats där Kyle visste att Napoleon en dag skulle bli begravd.

Men inte än. Det var bara 1789 och Napoleon, den lilla jäveln, var fortfarande vid liv. En av Kyles favoriter av hans egna sort. Han skulle vara ungefär 20 år gammal nu, insåg Kyle, fortfarande på uppstart med sin karriär. Han skulle inte bli begravd på denna plats för en tid framöver. Naturligtvis, då han var av Kyles ras, var Napoleons begravning bara ett knep, bara ett sätt att låta människomassorna tro att han var en av deras.

Kyle log vid tanken på det. Här var han, i Napoleons sista viloplats, innan Napoleon ens hade "dött." Han såg fram emot att träffa honom igen, och tänkte tillbaka på gamla tider. Han var, trots allt, en av få människor av hans sort som Kyle halvt respekterade. Men han var också en arrogant liten jävel. Kyle var tvungen att få honom i form.

Kyle gick långsamt över marmorgolvet, fotspåren ekade, och hejdade sig. Han hade sett bättre dagar. Han hade förlorat ena ögat från det hemska lilla barnet, Calebs son, och hans ansikte var fortfarande vanställt från vad Rexius hade gjort mot honom tillbaka i New York. Om inte det vore nog, hade han nu ett stort sår i kinden från spjutet som Sam hade slungat mot honom i Colosseum. Han var ett vrak, visste han.

Men han gillade det ändå. Han var en överlevare. Han levde, och ingen hade kunnat stoppa honom. Och han var galnare än någonsin. Inte bara var han fast besluten att stoppa Caitlin och Caleb från att hitta skölden, men nu var han fast besluten att de både skulle få betala. För att få dem att lida, precis som han hade lidit. Sam var på hans lista nu också. Alla tre av dem, han skulle inte stanna vid någonting förrän han torterat varenda en av dem långsamt.

Med några språng, fortsatte Kyle upp för marmortrappa och in i den övre våningen av graven. Han cirkulerade, gick ner till slutet av kapellet, under den stora kupolen, och nådde bakom altaret. Han kände dess kalkstensvägg, och sökte.

Till slut fann han vad han var ute efter. Han tryckte ner en dold spärr, och ett hemligt fack öppnades. Han nådde in och drog ut ett långt silver svärd, dess fäste täckt med juveler. Han höll upp det mot ljuset, och studerade det med tillfredsställelse. Precis som han mindes det.

Han slängde det över ryggen, vände sig om och gick ner för korridoren, nådde ytterdörren. Han lutade sig tillbaka, och med en enorm spark, flög den stora ek dörren av från dess gångjärn, kraschen av det ekade i hela den tomma byggnaden. Kyle kände sig övertygad om att han hade sin fulla styrka redan.

Kyle såg att det fortfarande var natt, och han slappnade av. Om han ville, kunde han flyga genom natten, rakt mot hans mål, men han ville njuta av sin tid. Paris 1789 var en speciell plats. Det var fortfarande, mindes han, utbrett med prostituerade, alkoholister, spelmän, kriminella. Trots dess fina fanor och arkitektur, fanns här en mörkare del som bredde ut sig. Han älskade det. Staden var hans för att ta.

Kyle lyfte hakan, lyssnande, kände, slöt ögonen. Han kunde känna Caitlins närvaro starkt i den här staden. Och Caleb. Sam, var han inte så säker på, men han visste att åtminstone två av dem var här. Det var bra. Nu var allt han behövde göra att hitta dem. Han skulle överraska dem och, föreställde han sig, döda dem båda ganska enkelt. Paris var en mycket enklare plats. Det fanns inget stort vampyråd, som i Rom, som han var tvungen att svara till. Ännu bättre, det fanns en stark ond klan här, under ledning av Napoleon. Och Napoleon var skyldig honom.

Kyle bestämde att hans första plan var att leta upp den lilla filuren och få honom att betala tillbaka. Han skulle värva alla Napoleons män att göra vad de kunde för att spåra Caitlin och Caleb. Han visste att Napoleons män kunde vara användbara om han skulle stöta på motstånd. Han skulle inte lämna något åt slumpen den här gången.

Men han hade fortfarande tid. Han kunde äta först och få båda fötterna stadigt på marken. Plus, hans plan här hade redan satts i rörelse. Innan han lämnade Rom, hade han sparat sin gamla sidekick, Sergei, och hade sänt honom tillbaka hit före honom. Om allt hade gått som planerat, var Sergei redan här, och arbete hårt med att utföra sitt uppdrag – att infiltrera Aidens klan. Kyle log brett. Det var inget han älskade mer än en förrädare, än en liten vessla som Sergei. Han hade blivit en mycket användbar leksak.

Kyle gick ner för trappan som en skolpojke, fylld med glädje, redo att kasta sig rakt in i staden, att ta vad han ville.

Medan Kyle gick ner på gatan, närmade sig en gatukonstnär honom, och höll ut en duk och pensel, gestikulerade för Kyle att tillåta honom att måla hans bild. Om det fanns något Kyle hatade, var det någon som ville måla hans bild. Men han var på så bra humör att han bestämde sig för att låta mannen leva.

Men när mannen fortsatte aggressivt och stack sin duk mot honom, tog han det för långt. Kyle nådde över, tog tag i hans pensel, och stack den rätt mellan mannens ögon. En sekund senare, föll mannen ner död.

Kyle tog duken och slet sönder den över hans lik.

Kyle fortsatte, ganska nöjd med sig själv. Detta var redan en bra kväll.

När han vände ned en kullerstensgränd, på väg in i stadsdelen han mindes, började allt kännas familiärt igen. Flera prostituerade kantade gatorna, vinkade åt honom. Samtidigt snubblade två stora män ut ur en bar, tydligt berusade, och stötte hårt in i Kyle, då de inte såg vart de skulle.

"Hej, din tölp!" skrek en av dem åt honom.

Den andra vände sig till Kyle. "Hej! En-öga" skrek han. "Se dig för!"

Den stora mannen sträckte sig för att ge Kyle en hård knuff på bröstet.

Men ögonen var vidöppna i förvåning när hans knuff inte fungerade. Kyle rubbades inte alls. Det hade varit som att trycka på en stenmur.

Kyle skakade långsamt på huvudet, förvånad över dumheten av dessa män. Innan de hann reagera, nådde han över axeln, drog sitt svärd med ett klirr, och i en rörelse, svingade han det, och högg av båda deras huvuden i en bråkdel av en sekund.

Han såg med tillfredsställelse när deras huvuden rullade, och båda deras kroppar började sjunka till marken. Han lade tillbaka sitt svärd, och sträckte ut handen och drog ett huvudlöst lik till honom. Han sänkte sina långa huggtänder rakt in i den öppna halsen, och drack medan blodet sprutade.

Kyle kunde höra skrik av prostituerade runt omkring honom, eftersom de såg vad som hade hänt. Detta följdes av ljudet av dörrar som knarrade och fönsterluckor som stängdes.

Hela staden var redan rädd för honom, insåg han.

Bra, tänkte han. Detta var den sortens välkomnande han älskade.

KAPITEL SJU

Caitlin och Caleb flög iväg från Paris, över den franska landsbygden tidigt på morgonen, hon höll hårt om ryggen när han skar genom luften. Hon kände sig starkare nu, och kände att om hon ville flyga, kunde hon. Men hon ville inte släppa honom. Hon älskade känslan av hans kropp. Hon ville bara hålla honom, känna hur det var att vara tillsammans igen. Hon visste att det var galet, men efter att ha varit isär så länge, hade hon en rädsla för att om hon lät honom gå, kunde han flyga bort för evigt.

Under dem, var landskapet ständigt föränderligt. Ganska snabbt föll staden bort och landskapet byttes mot tät skog och böljande kullar. Närmare staden, fanns enstaka hus, gårdar. Men ju längre de flög, desto mer mark öppnades. De passerade fält efter fält, böljande ängar, enstaka gård, får som betade. Rök steg från skorstenar, och hon gissade att folk lagade mat. Klädlino hängde utspridda över gräsmattorna, och lakan hängde från dem. Det var en idyllisk plats, och temperaturen i juli hade sjunkit precis tillräckligt så att den svala luften, särskilt här uppe, var uppfriskande.

Efter timmar av flygande, rundade de en krök, och den nya vyn tog Caitlins andan. Där, vid horisonten, låg ett skimrande hav, vibrerande blått, dess vågor slående i en ändlös, orörd strandlinje. När de kom närmare, höjde sig marken och böljande kullar nådde ända fram till strandlinjen.

Inbäddade i de böljande kullarna, mitt i det höga gräset, såg hon en enda byggnad ställd mot horisonten. Det var ett härligt, medeltida slott, utformat av en antik kalksten, som omfattades av utsmyckade skulpturer och vattenkastare. Det var inbäddat högt på en kulle med utsikt över havet, och omgivet av fält av blommor så långt ögat kunde se. Det var mållöst vackert och Caitlin kände som om hon var i ett vykort.

Caitlins hjärta slog med spänning, då hon undrade, då hon hoppades att detta kunde vara Calebs plats. På något sätt kände hon att det var det.

"Ja", ropade han, över vinden, läsandes hennes tankar, som alltid. "Det är det."

Caitlins hjärta dunkade av förtjusning. Hon var så upphetsad, och kände sig så stark, hon var redo att flyga själv.

Hon hoppade plötsligt av Calebs rygg, och flög genom luften. För ett ögonblick var hon livrädd, undrade om hennes vingar skulle gro. En stund senare, gjorde de det och stöttade henne i luften.

När luften gick igenom dem, älskade hon känslan. Det kändes bra att ha dem igen, att vara oberoende. Hon reste sig och dök, flög upp nära till Caleb, som log tillbaka. De dök ner tillsammans, sedan upp, skruvade in och ut ur varandras flygvägar, med vingspetsarna ibland nuddandes.

I ett, dök de ner, närmare slottet. Det såg gammalt ut. Det kändes slitet, men inte på ett dåligt sätt. För Caitlin, kändes det redan som hemma.

När hon tog in allt, såg på landskapet, de böljande kullarna, det avlägsna havet, för första gången på så länge hon kunde minnas, kände hon en känsla av frid. Hon kände, äntligen, som om hon var hemma. Hon såg sitt liv tillsammans med Caleb här, leva tillsammans, till och med starta en familj tillsammans igen, om det var möjligt. Hon skulle gärna leva ut sina dagar här med honom, och till slut, äntligen, såg hon inte något som stod i deras väg.

*

Caitlin och Caleb landade tillsammans framför hans slott, och han tog hennes hand och ledde henne till ytterdörren. Ekdörren var täckt av ett tjockt lager av damm och havssalt, och hade uppenbarligen inte öppnats på år. Han försökte med handtaget. Det var låst.

"Det har varit flera hundra år", sade han. "Jag är glatt överraskad över att finna att det fortfarande är här, att det inte har vandaliserats, att det till och med fortfarande är låst. Det brukade finnas en nyckel..."

Han sträckte sig upp, långt ovanför dörrkarmen, och kände bakom stenvälv. Han drog fingrarna upp och ner den, och stannade till slut och drog ut en lång, silver skelettnyckel.

Den gled in i låset, och den passar perfekt. Han vände den med ett klick.

Han vände sig om och log mot henne, och klev åt sidan. "Damerna först", sade han.

Caitlin sköt tungt upp den medeltida dörren, och den öppnades långsamt, knarrande, med havssalt fallande ned i klumpar då den gjorde det.

De gick in tillsammans. Entrén var mörk, och täcktes av spindelväv. Luften var stilla och fuktig, och det kändes som om det inte hade vistats i på århundraden. Hon tittade upp på de höga, välvda stenvälvor, och på stengolvet. Det fanns lager av damm på allt, inklusive glasfönstren, som blockerade en hel del av ljuset, vilket gjorde att det verkade mörkare än det var.

"På så sätt", sa Caleb.

Han tog hennes hand och ledde henne längs en smal korridor, och det öppnade upp till en stor hall, med höga, välvda fönster på båda sidor. Det var mycket ljusare här, även med dammet. Det fanns vissa möbler kvar även här. Ett långt, medeltida ekbord, omgivet av utsmyckade, skogsklädda stolar. Vid dess centrum satt en enorm, marmorbrasa, en av de största eldstäder Caitlin någonsin hade sett. Det var otroligt. Caitlin kände sig som om hon hade kommit tillbaka till klostret.

"Jag fick det byggt på 1100-talet", sade han och såg sig omkring. "På den tiden var detta stil."

"Du bodde här?" Frågade Caitlin.

Han nickade.

"Hur länge?"

Han tänkte. "Inte mer än ett århundrade", sade han. "Kanske två."

Caitlin förundrade sig, återigen, på de enorma tidsstegen i vampyrvärlden.

Plötsligt, blev hon orolig, eftersom hon tänkte på något annat. Hade han bott här med en annan kvinna?

Hon var rädd för att fråga.

Han vände sig plötsligt och såg på henne.

"Nej, det gjorde jag inte", sade han. "Jag bodde här ensam. Jag försäkrar dig. Du är den första kvinna som jag någonsin har tagit hit."

Caitlin kände sig lättad, men generad att han läst hennes tankar.

"Kom igen", sade han. "Den här vägen."

Han ledde henne upp för en spiralstentrappa, och den vred och vände, och lät dem upp till andra våningen. Denna våningen var mycket ljusare, med stora, välvda fönster mot alla håll, solljus välldes in, speglade det avlägsna havet. Rummen var mindre här, mer intimt. Det fanns fler eldstäder av marmor, och när Caitlin vandrade från rum till rum, såg hon en stor himmelsäng dominera ett av dem.

Schäslonger och överfyllda sammetsstolar spred sig över hela de andra rummen. Det fanns inga mattor, bara ett naket stengolv. Det var mycket skarpt. Men vackert.

Han ledde henne tvärs över rummet, till en uppsättning av stora glasdörrar. De hade täckts i så mycket damm, att hon inte ens hade vetat att de var där. Han klev upp och drog hårt i lås och knoppar, och till slut, med en smäll och ett moln av damm, öppnades de.

Han klev ut och Caitlin följde.

De klev ut på en stor stenterrass, inramad av ett utsmyckat räcke av kalksten. De gick tillsammans upp till kanten och tittade ut.

Härifrån hade de en befallande utsikt över hela landskapet, över havet. Caitlin kunde höra slaget av vågorna och lukten av havet låg tungt i luften på de rullande vindar. Hon kände sig som att hon var i himlen.

Om Caitlin någonsin hade föreställt sig ett drömhus, skulle det definitivt vara detta. Det var dammigt, och det behövdes en kvinnas uppsyn, men Caitlin visste att de kunde fixa det, kunde få det till det skick som det en gång varit. Hon ansåg att detta verkligen var en plats de kunde kalla hem tillsammans.

"Jag tänkte på vad du sa," sade han, "hela flygturen hit. Om att skapa ett liv tillsammans. Jag skulle vilja det väldigt mycket."

Han lade armen om henne.

"Jag skulle vilja att du bor här med mig. Så att vi kan börja våra liv igen. Precis här. Det är tyst här, och säkert, och skyddat. Ingen vet om denna plats. Ingen kommer någonsin att hitta oss här. Jag ser ingen anledning till att vi inte kan leva våra liv på ett säkert sätt, som vanliga människor", sade han. "Naturligtvis kommer det att behövas en hel del arbete för att fixa det. Men jag är redo, om du är det."

Han vände sig om och log mot henne.

Hon log tillbaka. Hon hade aldrig varit mer redo i hennes liv.

Mer än så, kände hon sig djupt rörd att han hade bjudit in henne för att bo med honom. Ingenting hade någonsin betytt mer för henne. Sanningen var att hon skulle ha levt med honom varsomhelst, även om det bara var en hydda i skogen.

"Jag skulle älska det," svarade hon. "Jag vill bara vara med dig."

Hennes hjärta bultade när de möttes i en kyss, ljudet av vågorna i bakgrunden, havets vindar rullade över dem.

Äntligen var allt perfekt i hennes värld igen.

*

Caitlin hade aldrig varit så glad som när hon spatserade genom huset, från rum till rum, och bar en trasa. Caleb hade lämnat huset, och gått ut på jakt, spänd på att få hem dem både middag. Hon var glad, eftersom det gav henne lite tid ensam att gå igenom huset, att ta in allt, själv, och att titta på det, med en kvinnas ögon, för att se hur hon kunde fixa det och göra det till ett hem för dem båda.

Hon gick genom rummen, öppnade fönster, släppte in havsluften. Hon hade hittat en hink och trasa och hade gått ner till bäcken hon hade sett löpa genom trädgården, och hade återvänt med en överfull hink med vatten. Hon skulle köra trasan genom strömmen tills den var så ren som den skulle kunna vara. Hon hade hittat en stor låda att stå på, och när hon öppnade var och en av de stora, medeltida fönstrena, ställde hon sig på lådan, och torkade varje ruta. Det fanns några fönster som helt enkelt var för höga för henne att nå, och för dessa tog hon till sina vingar, fladdrade högt upp i luften, och svävade framför fönstren medan hon rengjorde dem.

Hon var chockad över den omedelbara skillnaden det gjorde. Rummet förvandlades från att vara mörkt till att bli helt översvämmat med ljus. Det måste ha varit hundratals år av lagrad smuts och salt på båda sidorna av panelen. I själva verket, var bara att öppna varje fönster en bedrift i sig, då det tog all hennes kraft att rycka dem fria från rost och skröp.

Caitlin tittade noga och var mållös av hantverket av varje fönster. Varje fönsterruta var flera centimeter tjockt, och hade den mest vackra designen. Några av glasen var färgade, några var genomskinliga, och några hade den minsta nyansen av färg. När hon torkade varje fönster, kunde hon nästan känna husets tacksamhet, då det långsamt, bit för bit, kom tillbaka till livet.

Caitlin var äntligen klar och tittade över det igen. Hon var chockad. Vad som tidigare hade varit ett mörkt, oinbjudande rum, var nu ett otroligt soligt rum, med utsikt över havet.

Caitlin vände sig till golvet härnäst, gick ner på sina händer och knän och skrubbad det bit för bit. Hon såg med tillfredsställelse medan lager av smuts lossnade, och de vackra, stora stenarna började lysa igenom.

Efter det, vände hon sig till den enorma spiselkranen i marmor, torkade bort år av damm. Sedan vände hon sig till den stora, utsmyckade spegeln ovanför den, torkade den tills den lyste. Hon var ledsen att hon fortfarande inte kunde se sin spegelbild – men hon visste att det inte fanns något hon kunde göra åt det.

Hon vände sig mot ljuskronan härnästa, torkade var och en av dess kristalltäckta ljusstakar. Efter det ställde hon siktet på himmelssängen. Hon torkade alla dess inlägg, och sedan dess ram,

förde långsamt tillbaka det antika träet till liv. Hon tog de åldrande filtarna och gick till terrassen och skakade dem hårt, dammoln flög överallt.

Caitlin återvände till rummet, vad som skulle bli sovrummet, och tittade över det. Det var nu magnifikt. Det lyste lika starkt som ett rum i vilket annat slott som helst. Det var fortfarande medeltida, men åtminstone var det nu fräscht och inbjudande. Hennes hjärta skjöt i höjden vid tanken på att bo här.

Hon tittade ner och insåg att vattnet i hinken hade blivit helt svart, och gick ner för trappan och ut genom dörren, ivrig att fylla den i bäcken.

Caitlin log när hon tänkte på vad Calebs reaktion skulle vara när han kom tillbaka. Han skulle vara så förvånad, trodde hon. Hon skulle rensa ut matsalen härnäst. Hon skulle försöka skapa en intim miljö där de kunde få sin första måltid tillsammans i ett nytt hem – den första, hoppades hon, av många.

När Caitlin anlände till vattenkanten sjönk hon ner på knä i det mjuka gräset, tömde och fyllde på hinken, då hon plötsligt kände hennes sinnen i högsta beredskap. Hon hörde ett prasslande ljud i närheten och anade ett djur närma sig henne.

Hon snurrade snabbt runt, och var förvånad över vad hon såg.

Närmande sig henne långsamt, bara på meters avstånd, var en vargvalp. Dess päls var helt vit, med undantag för en enda strimma av grått i pannan. Vad som slog Caitlin mest var ögonen. De stirrade tillbaka på Caitlin som om den kände henne. Inte nog med det, hon hade samma ögon som Rose.

Caleb kände hennes hjärta bulta. Det kändes som om Rose hade kommit tillbaka från de döda, hade återfötts som något annat djur. Det uttrycket, det ansiktet. Pälsens färg var annorlunda, men annars, kunde det ha varit Rose pånyttfödd.

Vargenvalpen verkade också chockad av att se Caitlin. Den stannade och stirrade på henne, sedan långsamt, försiktigt, tog den några trevande steg mot henne. Caitlin tittade över skogen, för att se om andra valpar var i närheten, eller dess mor. Hon ville inte hamna i ett slagsmål.

Men det fanns inget annat djur i sikte.

När Caitlin undersökte valpen närmare såg hon varför. Den haltade illa, blod kom från dess tass. Den verkade skadad. Den hade förmodligen övergivits av sin mamma, insåg Caitlin – lämnad att dö.

Vargen sänkte sitt huvud och gick långsamt, ända fram till Caitlin. Sedan, till Caitlins överraskning, sänkte den huvudet och vilade det i hennes knä, gnällande mjukt medan det stängde sina ögon.

Caitlins hjärta hoppade. Hon hade saknat Rose så mycket, och nu kände hon sig som om hon skulle komma tillbaka till henne.

Caitlin ställde ner hinken, sträckte ut händerna och tog valpen i famnen. Hon höll den nära bröstet, grät när hon gjorde, och kom ihåg all tid som hon hade tillbringat med Rose. Trots att hon försökte, rullade tårarna ner för hennes kinder. Valpen, som om den kände av det såg plötsligt upp på henne, lutade sig tillbaka och slickade tårarna från ansiktet.

Caitlin böjde sig ner och kysste den i pannan. Hon höll den hårt, kelade med den mot bröstet. Det fanns inget sätt hon kunde låta den gå. Hon skulle göra vad hon var tvungen för att hjälpa den att läka och föra den tillbaka till livet. Och om vargen ville, behålla henne som sällskapsdjur.

"Vad ska jag kalla dig?" Frågade Caitlin. "Vi kan inte ha Rose igen... Vad sägs om... Ruth?"

Valpen slickade plötsligt Caitlins kind, som om att svara på namnet. Det var ett så definitivt svar som Caitlin kunde ha bett om.

Ruth var det.

*

Caitlin, med Ruth vid sin sida, hade precis städat klart i matsalen, när hon såg något intressant längs väggen. Där vid den öppna spisen, var två långa silver svärd. Hon plockade upp ett av dem, dammade av det och beundrade fästet, täckt med juveler. Det var ett vackert vapen. Hon satte ned trasan och hinken, och kunde inte motstå att ge det en chans. Hon svängde svärdet vilt, vänster och höger i cirklar, bytte hand, genom hela det mullrande rummet. Det kändes bra.

Hon undrade hur många andra vapen Caleb hade här. Hon kunde ha en utflyktsdag och träna med dem.

"Jag ser att du hittat vapen" sade Caleb plötsligt och promenerade genom dörren. Caitlin la genast ner svärdet.

"Förlåt, jag menade inte att snoka i dina grejer."

Caleb skrattade. "Mitt hus är ditt", sade han när han gick in i rummet bärandes två stora rådjur slängda över axeln. "Vad jag har är du välkommen att använda. Dessutom är du en flicka efter mitt eget hjärta. Jag skulle ha gått efter svärdet direkt, jag också ", sa han med en blinkning.

Han gick genom rummet, bärandes hjorten, sedan plötsligt stannade och vände han, och tittade över rummet igen.

"Wow", sade han, i chock. "Det ser ut som ett nytt ställe!"

Han stod där och stirrade, storögd. Caitlin kunde se hur imponerad han var, och hon kände sig lycklig. Hon såg på rummet själv, och såg att det verkligen förvandlats. De hade nu en vacker matsal, fyllt med bord och stolar för sin första måltid.

Ruth gnällde plötsligt, och Caleb tittade ner och såg henne för första gången. Han såg ännu mer förvånad ut.

Caitlin blev plötsligt orolig om vad han skulle tänka om att ha valpen här.

Men hon var lättad över att se att hans ögon var vidöppna i glädje.

"Jag kan inte tro det," sa Caleb och stirrade, "dessa ögon... hon ser ut precis som Rose."

"Kan vi behålla henne?" frågade Caitlin tvekande.

"Jag skulle älska det" svarade han. "Jag skulle ge henne en kram, men mina händer är fulla."

Caleb fortsatte med rådjuret, genom rummet, och ned i korridoren. Caitlin och Ruth följde honom, och såg honom sätta ner rådjuret i ett litet rum, ovanpå en stor platta av sten.

"Eftersom vi inte riktigt lagar mat", sade han, "Tänkte jag att jag skulle dränera blodet åt oss. Då kan vi dricka tillsammans, till middag. Jag tänkte att jag kunde ta hand om det röriga arbetet här, så vi kunde sitta vid den öppna spisen och dricka med stil."

"Jag skulle gilla det", sa Caitlin.

Ruth satt vid Calebs hälar, tittade upp och gnällde medan han karvade. Han skrattade, skar en liten bit åt henne, och sträckte sig ner och matade den till henne. Hon hoppade upp och gnällde för mer.

Caitlin gick tillbaka till matsalen, och började torka av pokaler hon hade sett. Framför brasan satt en hög med pälsar, och hon samlade ihop dem och tog dem ut till terrassen, och skakade ur dem.

Medan Caitlin väntade på att Caleb skulle bli klar tittade hon ut mot solnedgången, som bröts mot horisonten. Hon kunde höra ljudet av vågorna, andades in den salta luften, och hade aldrig känt sig mer avslappnad. Hon stod där och blundade, och hon var inte ens medveten om hur mycket tid som hade passerat.

När Caitlin öppnade ögonen igen, var det nästan mörkt.

"Caitlin?" hördes rösten, ropades åt henne.

Hon vände sig om och skyndade tillbaka in. Caleb var redan där, och bar två stora silverbägare av hjort blod. Han var i färd med att tända ljus, alla i hela det dunkla rummet. Hon kom över och gick med honom, och lade tillbaka pälsarna.

Inom kort var rummet helt upplyst, glödande med levande ljus i alla riktningar. De två satt tillsammans på pälsarna, framför den öppna spisen, och Ruth sprang upp bredvid dem. Fönstrena var öppna och en bris drog igenom, och det började faktiskt bli kallt där inne.

De två satt bredvid varandra, och såg in i varandras ögon framför elden.

Vätskan kändes så bra. Hon drack och drack, likaså gjorde han, och hon hade aldrig känt sig så levande. Det var ett otroligt rus.

Caleb såg föryngrad ut också, hans ögon och hud sken. De vände sig om och mötte varandra.

Han sträckte sig upp och rörde sakta vid hennes kind med baksidan av handen.

Caitlins hjärta började dunka, och hon insåg att hon var nervös. Det kändes som om det hade varit en evighet sedan hon senast hade varit med honom. Hon hade tänkt på en stund som denna så länge, men nu när det hände, kändes det som att det var hennes första gång med honom, igen. Hon kunde se att hans hand darrade, och hon insåg att han var nervös också.

Det var så många saker som hon ville säga, så många frågor som hon hade åt honom, och hon kunde se att han var fullmatad med frågor också. Men just nu litade hon inte på sig själv med att tala. Och tydligen gjorde inte han det heller.

De två av dem kysste passionerat. När hans läppar mötte hennes, kände hon sig överväldigad av känslor för honom.

Hon slöt ögonen när han kom närmare, och de möttes i en passionerad omfamning. De rullade på pälsarna, och hon kände hennes hjärta i uppsving med känslor.

Äntligen, var han hennes.

KAPITEL ÅTTA

Polly klev snabbt ned längs korridorerna i Versailles, klackarna ekade på marmorgolvet, och rusade ner den ändlösa korridoren med skyhögt tak, lister, eldstäder av marmor, enorma speglar och ljuskronor som hängde lågt. Allt lyste.

Men hon märkte det knappt. Det var vardag för henne. Efter att ha bott här i flera år, kunde hon knappast föreställa sig någon annan form av existens.

Vad hon däremot märkte – mycket – var Sam. En besökare som honom var inte alls en del av vardagen, och i själva verket var det mycket ovanligt. De hade nästan aldrig haft vampyr besökare, särskilt från en annan tid, och när de hade det verkade Aiden aldrig bry sig. Sam måste vara mycket viktigt, insåg hon. Han fascinerade henne. Han verkade lite ung, och han verkade tramsa runt lite.

Men det var något med honom, något hon inte riktigt kunde specificera. Hon kände som om de, på något sätt, hade någon anknytning till varandra, att hon hade träffat honom förut, eller att han var ansluten till någon som var viktig för henne.

Vilket var så konstigt, eftersom bara natten innan, hade hon haft den mest levande drömmen. Om en vampyr flicka som hette Caitlin. Hon kunde se hennes ansikte, hennes ögon, hennes hår, även nu. I drömmen, fick hon veta att den här tjejen hade varit hennes bästa vän för livet, och hela drömmen, verkade det som om de var vänner för alltid. Hon vaknade med känslan att det var så verkligt, att det var mer ett möte än en dröm. Hon kunde inte förstå det, men hon vaknade och mindes allt om den här tjejen, minndes alla de gånger de hade tillbringat tillsammans.

Det verkade inte logiskt, eftersom Polly visste att hon aldrig hade varit på någon av dessa platser. Hon undrade om kanske, på något sätt, hon hade sett in i framtiden? Hon visste att vampyrer besökt varandra i drömmar, och att de ibland hade kraften att se in i framtiden och det förflutna. Men dessa befogenheter var också oförutsägbara. Det kan vara en värld av illusioner. Man visste aldrig, såg man framtiden, det förflutna, eller drömde man bara?

Efter drömmen hade Polly vaknat och letat Caitlin, som om hon verkligen kände henne. Hon saknade henne när hon gick ner i korridoren. Det var galet. Sakna en tjej hon hade aldrig ens träffat.

Och sen dök denna pojken upp, Sam. Och av någon galen anledning, kände Polly hans energi vara ansluten till hennes. Hur, kunde hon inte veta. Föreställde sig hon bara detta också?

Bortsett från allt detta, kände hon något för Sam. Hon skulle inte säga att hon hade fallit för honom. Men hon var inte oattraherad av honom heller. Det var något med honom. Det var inte känslan av att vara kär. Det var mer en känsla av att vara... nyfiken. Ville veta mer.

Vad som gjorde henne ännu mer upprörd var att Kendra redan hade lagt ögonen på honom. Inte nödvändigtvis att hon ville ha honom för sig själv. Det var alldeles för tidigt för henne att veta det. Men mer eftersom han verkade så oskyldig, naiv, lättpåverkad. Och Kendra var en gam. Hon var en medlem av den kungliga familjen, som aldrig hade fått höra "Nej" i hennes liv, och hon hade ett magiskt sätt att få vad hon ville, från vem hon ville.

Polly hade alltid känt att Kendra hade någon sorts olycksbådande agenda. I årtal hade hon försökt få varenda vampyr i hennes klan att vända henne. Naturligtvis var det förbjudet, och ingen skulle göra henne äran. Men nu visste hon, att hon skulle ställa siktet på Sam. Färskt blod hade kommit, och hon var fast besluten att försöka igen. Polly skakade, gillade inte tanken på vad som skulle hända med Sam om Kendra bestämde.

Ja, det var verkligen en ovanlig dag för henne. Hennes tankar vimlade med känslor när hon marscherade ner för korridoren, och hon insåg att hon redan var sen. Den nya sångerskan alla hade pratat om gav en privat konsert för Marie och hennes följe. Sångaren hade varit här i flera veckor, och alla de andra flickorna pratade om inte bara hans röst, men också hans utseende. Hon var ivrig att få en skymt av honom själv. Polly hade sett fram emot det här, och nu var hon dubbelt irriterad att hon skulle komma in på den bakre änden av det.

Det var problemet med denna plats, tänkte hon, när hon marscherade ner för ännu en korridor. Det var alldeles för stort. Det var omöjligt att komma någonstans i tid.

Polly ökade hennes takt, och nådde till slut änden av en annan korridor och två vakter öppnade enorma dubbeldörrar för henne. Hon gick rakt igenom, och när de stängdes bakom henne, var hon genast generad.

Hela rummet vände sig om och såg på henne, medan sångaren fortsatte sin prestation, och hon insåg att hon hade avbrutit konserten. Hennes ansikte rodnade när hon sjönk till baksidan av rummet, och tog en plats bland sina vänner.

Alla vände långsamt, och när de gjorde det, rättade hon till sig, och insåg att konserten nästan var över.

Hon tittade upp och fick den första glimten av sångarens ansikte, och hon var chockad. Han var ännu mer underbar än alla hade sagt. Han hade mörka drag, med mörka ögon och mörkt, vågigt hår. Hans ansikte var perfekt mejslat. Han var så kungligt klädd, från topp till tå, i en svart sammetsrock, med vita strumpor och blanka svarta skor. Han stod i centrum av den lilla scenen, och såg så säker ut, såg ut att ha kontroll. Han såg ut som han skulle kunna vara... Rysk.

Men utöver det var hans röst fascinerande. När han sjöng var Polly fast. Hon var helt nitad, hjälplös att göra något annat än att lyssna, hjälplös att titta någon annanstans.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.